

AVE MARIA

Nabožni list za katoliške Amerikance slovenskega pokoljenja. Prinaša verske članke v njihov pouk, poročila iz verskega življenja doma in po svetu, ter kratke povesti v njihovo zabavo.

Devetintrideseti letnik

Oktober, 1946

IZDAJAJO OČETJE FRANČIŠKANI

Pri Mariji Pomagaj v Lemontu, Ill.

AVE MARIA

October, 1946

Lemont, Illinois

Letnik 39

Izdajajo
Slovenski frančiškani
v Ameriki
AVE MARIA
P. O. B. 608
Lemont, Illinois

Naročnina:
\$2.50 letno.
Izven U.S.A., \$3.00

Naročnina Tvoja je dar v podporo ubožnejšim slovenskim fantom, ki se izobrazujejo za slovenske duhovnike v lemontskem semenišču.

Naročnikov in dobrotnikov se spominjamo v lemontskem samostanu v svojih molitvah, pri sv. mašah, in pri drugih duhovnih opravilih. Opravimo pa zanje tudi sv. mašo in sicer vsako prvo sredo v mesecu.

Upravnik:
P. CIRIL ŠIRCELJ, O. F. M.

Urednik:
P. MARTIN STEPANIČ, O.F.M.

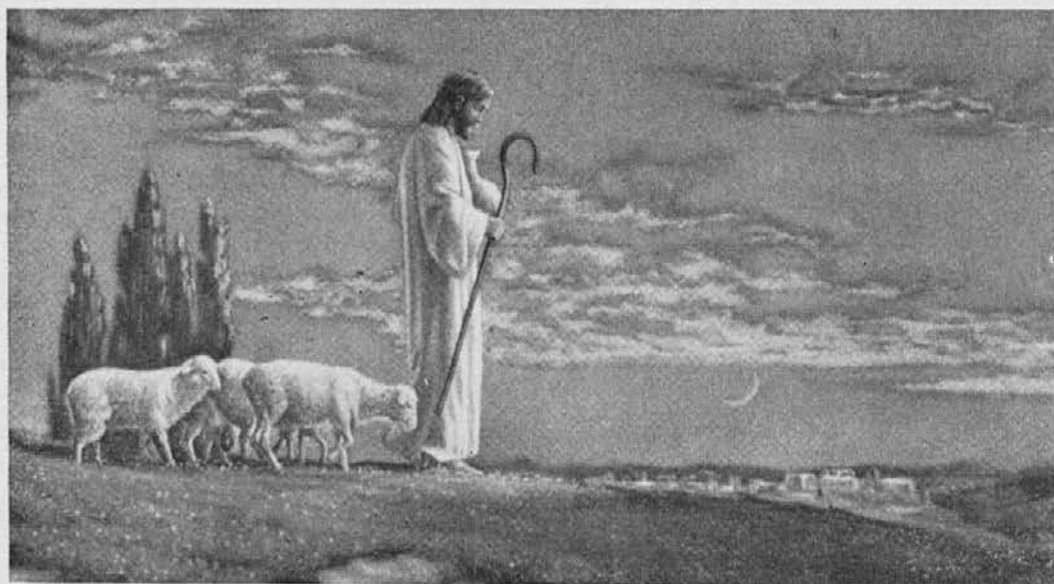
Printed by
SERVICE PRINTERS
304-306 Canal Street
Lemont, Ill.

VSEBINA

Evangeljski prizori	1
Zadnji dni sv. Frančiška	3
Sv. Rožni venec. — Šolska sestra	5
škof Rožman je pridigal	6
Lilija iz raja. — P. Kazimir, O.F.M.....	9
Pot k Bogu	12
Križem kraljestva križa. — P. Martin, O.F.M.	18
Fatima in njen blagoslov. — P. Bernard, O.F.M.	20
Doma. — Stanko Majcen	23
Lemontski odmevi	28
Kramljanje na zapečku. — P. Martin, O.F.M.	31

Published monthly, except October when published semi-monthly, by the Slovene Franciscan Fathers, P. O. B. 608, Lemont, Illinois, in the interests of the Slovene Franciscan Commissariat of the Holy Cross. Subscription prices: U. S. A. \$2.50 per year. Subscriptions are payable in advance. Entered as a second-class matter at the Post Office of Lemont, Illinois, under the act of March 3, 1879. Acceptance of mailing at special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917. Authorized July 14, 1945.

EVANGELJSKI PRIZORI

U SV. PISMU stare in nove zaveze mnogokrat beremo podobe iz pastirskega življenja. Saj ni čuda. Palestinski prebivalci so se pečali, poleg poljedelstva, zlasti z živinorejo. Pastirsko delo je vsak od mladih let poznal, zato pa je prav lahko razumel primere in podobe vzete iz pastirstva. Da tudi mi razumemo zgornji prizor Dobrega pastirja, se moramo zamisliti v pastirske razmere Jezusovega časa. Pastir je bil vedno v najtesnejši zvezi s svojimi ovcami. Ker je bilo pastirsko življenje na Jutrovem zelo nevarno zaradi divjih zveri in roparjev, je bilo treba pastirju požrtvovalne ljubezni in zvestobe, včasih celo do smrti. Pastir je moral neprestano izkazovati svojo skrb in čuječnost, ker ovca brez njega ne ve, kam se dejati. Pravijo, da si ovca zelo slabo zapomni pota in kraje. Če nima vodstva, se silno rada kam zgubi. Pota domov ne najde sama. Vsled tega so ovce zelo navezane na pastirja. Od daleč ga poznajo po glasu in slepo gredo za njim.

Jezus Kristus je pogostokrat govoril judovskemu ljudstvu v podobah in sicer v takih podobah, ki so jih ljudje najlažje razumeli. Podoba Dobrega pastirja jim je bila čisto dobro razumljiva. Saj so preroki čestokrat napovedovali obljubljenega Zveličarja pod podobo zvestega, požrtvovalnega pastirja. Judje so poznali te prerokbe in so natančno vedeli, da ni napovedan Dobri pastir noben drug kot obljubljeni Mesija. Ko je torej Jezus rekel o sebi, "Jaz sem dobri pastir," so vsi vedeli, da pomenijo njegove besede to-le: "Jaz sem Mesija, ki ga pod podobo dobrega pastirja iz Davidovega rodu oznanjajo prerokbe starega zakona."

Kako daleč sega skrb Dobrega pastirja za čredo, pove Jezus s tem, ko pravi, "Dobri pastir da svoje življenje za svoje ovce." To se je v resnici izpolnilo, ko je Dobri pastir s svojo smrtjo na križu rešil svoje ovčice večne smrti in jih iztrgal iz rok najhujših roparjev, namreč smrti, greha, in hudobnega duha.

SMRT NAŠEGA OČETA SV. FRANČIŠKA ASIŠKEGA

Blagor njim, ki bodo pretrpeli v miru,
ker jih boš kronal Ti, Najvišji!
Hvalite Gospoda,
poveličujte ga in zahvalujte,
in v veliki ponižnosti njemu služite.

Hvaljen, Gospod, po naši sestri, smrti telesni,
kateri človek noben uiti ne more.
Gorje mu, kateri umrje v smrtni pregrehi!
Srečen, kateri Tvojo presveto voljo izpolni;
ne bo ga zadela druge smrti poguba.

(Iz "Sončne pesmi" sv. Frančiška)

ZADNJE DNI SV. FRANČIŠKA

SV. Frančišek, čigar praznik obhajamo 4. oktobra, je hotel umreti tam, kjer se je začelo njegovo bogoljubno življenje, kjer je tekla zibelka njegovega reda: pri majhni kapelici posvečeni Mariji Angelski. Ta kapelica je znana ko Porcijunkula. Njegovi bratje so mu branili in mu odsvetovali, a vse je bilo zastonj. Srce je gnalo svetnika na sveto mesto.

Septembra meseca so ga bratje nesli iz škofovske hiše, kjer je bil dolgo ležal na bolniški postelji, skozi mesto Assisi do Porcijunkule. Sredi pota je prosil, naj nekoliko postojijo. Še enkrat je pogledal na svoje rojstno mesto, da bi se poslovil od njega. Dvignil se je v nosilnici in zadnjikrat blagoslovil mesto, rekoč: "Prosim Te, Gospod Jezus Kristus, usmiljeni Oče, ne glej na našo nevhvaležnost, temveč spominjaj se vedno svoje preobilne dobrote, ki si jo izkazal temu mestu, da vedno ostane prebivališče onim, ki Tebe v siromaštvu poznajo in Tvoje ime povečujejo."

Prosil je tudi, da naj njegovi stari znanki, plemeniti vdovi Jakobi Sette Soli, v Rim njegovo bolezen naznanijo. Pa komaj je prošnjo izrekel, je že Jakoba sama prišla ter mu prinesla mrtvaški prt in druge zaželjene stvari.

V petek, 2. oktobra l. 1226, je svetnik poklical k sebi brate ter vsakemu v blagoslov položil roko na glavo. Da bi bil Odrešeniku tudi v smrti podoben, je ukazal, naj ga slečejo ter golega polože na zemljo. Zgodilo se je tako. Popolnoma podoben razgaljenemu Kristusu na križu je molil na tleh. "Končal sem svoje delo, vi pa svoje končajte." Gvardi-

jan hiše prinese mu redovno obleko ter mu izroči z besedami: "To ti posodim kot beraču. Sprejmi vse to v sveti pokorščini." Frančišek se je silno razveselil, da bo šel kot popoln ubožec v večnost. Zopet je zapel svojo "Sončno pesem".

Ko je 3. oktobra sonce zahajalo, je Frančišek umiral. "Bodite zdravi, vsi moji bratje. Ostanite vsi v strahu božjem do konca. Blagor vsem, če ostanete stanoviti v tem, kar ste začeli! Željno hitim k svojemu Bogu, čigar milosti vas vse izročam." Brali so mu trpljenje Gospodovo po evangelistu Janezu ter psalm 141: "S svojim glasom kličem Gospodu, s svojim glasom prosim Gospoda..." Frančišek je bil čez prsi prekrižal roke. Pri zadnjih besedah: "Pelji me iz ječe, da slavim Tvoje ime; pravični me pričakujejo, dokler mi ne povrneš," je izdihnil svojo dušo.

Glas o njegovi smrti se je hitro razširil. Že zvečer je bilo polno ljudstva, ki mu je prišlo skazovat zadnjo čast. Vsi so videli njegove rane. Drugi dan je prišla duhovščina iz Assisija k Porcijunkuli, da prenese sveto truplo gori v Assisi. Na poti so se ustavili pri sv. Damijanu, kjer je Klara s sestrami zadnjikrat počastila svetega Frančiška.

Pokopali so Frančiška začasno v cerkvi sv. Jurija. Kmalu pa so začeli zidati veličastno nagrobno cerkev sv. Frančiška, kjer še danes počivajo njegovi telesni ostanki.

Kardinal Hugolin je postal leta 1227 papež pod imenom Gregor IX. in je Frančiška koj naslednje leto 16. julija prištel med svetnike katoliške Cerkve.

NAŠA GOSPA PRESV. ROŽNEGA VENCA

Praznik presv. Rožnega venca, 7. oktobra

SV. ROŽNI VENEC

Peta skrivnost častitljivega dela: Ki Te je, Devica, v nebesih kronal.

KO je angleški kralj Jurij zasedel prestol, so se vršile patriotične slavnosti po vsej deželi. Na slavnost kronanja se je ves dvor mesece in mesece pripravljaj. Bogati Amerikanci so potrošili tisočake, da so smeli prisostvovati . . . Tedne pred tem važnim dogodkom, so časopisi opisovali na drobno, kako obleko, čevlje, klobuk, rokavice, itd., bo nosila kraljica Elizabeta na svoj zgodovinski dan. Kako zanimanje je za ubogo zemsko kraljico, ki danes je, jutri je že ni . . . (Glave kraljic so bile na angleškem v nekaterih dobah v vedni nevarnosti in zelo po ceni . . . In gotovo so še današnje čase . . .) Kako narodno vzbičenje! Kako se vsak čuti srečnega, če ga zadene milostljiv pogled kronane kraljice; če ga celo počasti z besedo, . . . kak ponos!

O, ko bi se pač svet vsaj toliko brigal za Kraljico nebes! Ko bi vsaj toliko mislil na njo, kot se spominja zemskih kraljic. Ko bi se je vsaj enkrat na leto, na obletnico kronanja, spomnil Kraljice milostljive! Sv. Cerkev in njeni otroci vedo, kaj je njih dolžnost. Dan Vnebovzvetja je bil tudi dan Marijinega kronanja v nebesih. Zato se vsako leto, na ta Mariji tako drag praznik, sv. Cerkev veseli z njo in jo častita . . .

V nebesih je vedno lepo . . . Kdo more to dvomiti? A tudi nebeščani imajo čase, ko Bog pomnoži njih srečo. Eden takih lepih dni je bil gotovo tisti, ko je prišla v svojo posest Marija. Kak splošna radost v nebesih, ko sede na prestol najboljša, najlepša Kraljica . . . Kako strme in se čudijo nebeščani! Marija,

za Bogom najlepša . . . Njen Sin ji položi na glavo krono večne slave . . . Trenotek, tako težko pričakovan od prebivalcev nebes . . . O, kako nepopisno veselje . . . Nebesa imajo zdaj Kraljico . . . Klanjajo se svoji prvi, novi Kraljici angeli. Na veke ji bodo služili . . . Kaka čast za angele . . . Na veke ji bodo zvesti . . . Njen prestol, njena krona je varna, nobena druga kraljica je ne more nadomestiti . . . Marijo pozdravljajo duše očakov izraelskih. Tisoče let so pričakovali judovske Device, svoje Kraljice . . . Zdaj je med njimi . . . Preroki ji častitajo in hvalijo Boga, da smejo zdaj v resnici gledati njo, o kateri so prerokovali . . . Neskončno lepša je kot ona, ki so jo gledali v vizijah . . . Pozdravljajo jo vse duše, ki so jo poznali v življenju, a so pred Marijo odromale v večnost. Kaka radost za Marijine znanke, sosede! . . . Toliko let so poznale Marijo na zemlji, z njo občevale in danes — Marija je njihova Kraljica . . . Pred par minutami še uboga judovska žena — a zdaj — kaka sprememba!

Mati, naša Kraljica, povej nam, če Ti je zdajle, ko vsa žareš v sreči in bo Tvoja sreča rasla vso večnost, če Ti je zdaj angelu naročil, da pričakuje od Tebe, da le žal, da si ubogala Boga, ko Ti je po se odpoveš svoji volji in višej njegovo . . . Ali Ti je žal, da si bila vse življenje uboga, neznatna, skrita? Ali obžaluješ, da si morala vsled Jezusa toliko trpeti? V pregnanstvo si morala radi njega . . . Ali Ti je žal, da si morala slišati marsikatero žaljivo opazko nevoščljivih Nazarenčanov? Ali se kesaš, da si sledila Jezusu na Kalvarijo, da si prebila toliko časa brez njega na zemlji? O, kako bogato si zdaj poplačana za Tvoje trpljenje, Tvoje uboštvo, Tvoje trude in zapuščenost. Večnost je dovolj dolga, da

boš dostojno poplačana za vse . . . Sprejmi naše uboge častitke, Mati naša, naša Kraljica . . . Dovolj, da se tudi mi pridružimo srečnim nebeščanom in se z njimi veselimo Tvoje časti in odlike . . .

Mati naša — ne pozabi v nebesih, da imaš na zemlji otroke, ki žele slediti Tebi in Tvojemu Sinu . . . A si sama videla, kako je to včasih težko . . . Skozi vse težave življenja si sama šla, zato razumeš s kakimi silami se moramo boriti, da ne podležemo . . . Misli na nas, pomagaj nam v skušnjavah . . . Svetuj nam, ko smo v dvomih . . . Tolaži nas, ko mi, o Mati, da bo posvečena. In ko patrpimo . . . In tudi našo radost deli z nadedmo, pomagaj nam vstati, naša Mati. . . Varuj nas najhujšega, to je: da bi kdaj pozabili, da imamo v Tebi svojo Mater, ki vedno v ljubezni skrbi za nas, nas zagovarja pri Sinu in nam pomaga, da srečno pridemo nekoč v svojo pravo domovino. Kako bi se pač morali veseliti trenutka, ko bomo zatisnili oči za ta svet. Marija, naj jih odpremo v večnosti in prvo, kar zagledamo, naj bo Tvoj smehljajoči obraz. Kraljica nebes, če nas Ti milostljivo pogledaš, kako da bi se potem bali Sodnika? Volja Tvoja, Marija, je volja Tvojega Sina, . . . torej prosi za nas!

Šolska sestra.

SRCE, RAZUM, ROKE

Srce, razum in roke —
človek, porablja vse tri!
Luč mu prižiga srce.
V svotu razum se iskri.
Hlapec in kraj so roke.
Svet potrebuje vse tri,
da dela velika zre.

Dr. J. Česnik

ŠKOF ROŽMAN JE PRIDIGAL

(za post 1943 v Ljubljani.)

**PETA PRIDIGA: Napoved sodbe in
in sedmere čaše božjega srda.**

NA zemlji divja boj in marsikdaj kaže, da bodo brezbožne sile zmagale. V nebesih pa napovedujejo obsodbo vseh Bogu nasprotujočih sil. Angel, leteč sredi neba, z močnim glasom kliče: **“Bojte se Boga in dajte mu čast, ker je prišla ura njegove sodbe, in molite njegga, ki je ustvaril nebo in zemljo, morje in studence voda.”** (Raz. 14, 7.)

Drugi angel govori: **“Padel, padel je veliki Babilon, ki je z ljutim vinom svojega nečistovanja napojil vse narode.”** (14, 8.)

Tretji angel napove obsodbo privržencev zveri: **“Če kdo moli zver in sprejme znamenje na svoje čelo in na svojo roko, bo tudi sam pil od vina božjega srda, ki je pripravljeno čisto v časi njegove jeze, in bo mučen z ognjem in žveplom pred vsemi nageli.”** (14, 9 - 10.)

Vidite, kako sv. Janez znova vzbuja pogum za **stanovitnost**. Ne omagujte v boju, ne bojte se bodočnosti, ostanite zvesti Kristusu in njegovi Cerkvi, zakaj obsodba in poraz brezbožnih sil vseh oblik je sklenjena stvar in bo prišla tako gotovo, kakor je resničen Bog. In skupno s temi protikrščanskimi silami bodo obsojeni vsi, ki so se njim prilagodili in so v nemar pustili vero in vest. Kdor nosi znak zveri in je prevzel njeno mišljenje, je že **obsojen**.

Ko so oni trije angeli napovedali sodbo, jo sveti Janez gleda v dveh simboličnih dejanjih.

Videl je bel oblak, na njem sedečega Sinu človekovega — tako je Jezus sam sebe imenoval — imel je na glavi zlato krono, v roki pa oster srp. Sodnik je torej pripravljen in čaka na povelje Očeta nebeškega . . . In prišlo je od Očeta povelje: “Nastavi svoj srp in požanji, ker je prišla ura žetve . . . In sedeči na oblakih je zamahnil s svojim srpom po zemlji in zemlja je bila požeta.”

Žetev je znana podoba za sodni dan, ki jo je Jezus sam uporabil v priliki o dobrem semenu in ljulki, pa jo tudi sam razložil. Sodba je dejanje pravičnosti, ne usmiljenja. Ko se ob smrti zapre zastor zemeljskega življenja, preneha usmiljenje božje, ki tu potrpežljivo ravnaj grešniki in čaka na njihovo spreobrnjenje. Po smrti vlada božja pravičnost, ki je za pogubljene strašno maščevanje, za zveličane pa neizmerno osrečevalna.

Nekateri kristjani tega ne morejo razumeti in hočejo, da bi bil Bog vedno samo usmiljen. Toda v Bogu je enako popolna pravičnost kakor usmiljenje. Veren kristjan mora oboje sprejeti in oboje upoštevati. Slabokrvno je krščanstvo, ki pravičnosti božje ne upošteva in ne prenese. Zdaj, ko Bog še usmiljenje do nas uporablja, moramo misliti tudi na pravičnost njegovo, s katero nas bo nekoč sodil.

Božje maščevanje je pravičnim rešenje. Eno in isto dejanje božje pravičnosti je kaznovanje hudobnih in plačilo dobrih — oboje je **pravično** povračilo za dela v zemeljskem življenju.

Izrek ene in iste sodbe se glasi: “Pridite, blagoslovljeni mojega Očeta, prejmite kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka sveta.” In: “Proč izpred mene, prekleti, v večni ogenj, ki je pripravljen hudiču in njegovim angelom.” Usta

istega Sodnika razglašajo plačilo in kazen.

Božjo pravičnost bomo bolje razumeli, če pomislimo na Kristusovo **trpljenje**. Kristus sam je bil stiskan v tlačilnici božjega srda. Zakaj? Grehe naše in vseh ljudi je vzel nase in zoper te grehe se je dvignila božja pravičnost, ki nujno in brezpogojno zahteva zadoščenje. Ker pa je Kristus vzel naše grehe nase, je zadelo maščevanje božjega srda njega, Sina božjega, nad katerim je imel Oče veselje. Dejan je bil v stiskalnico zunaj mesta na Golgoti, bil poteptan, pomandran in stiskan, da je njegova srčna kri tekla kot šumeč mošt v odrešenje vseh ljudi, ki si iz Jezusovega trpljenja s preobrnjenjem pridobe odpuščenje grehov. Tekla je pa ta kri tudi v pogubljenje tistim, ki zametujejo rešnjo kri Jezusovo in jo teptajo v blato svojih grehov.

Ob tej napovedi božje sodbe moremo razumeti **pomen in smisel vseh stisk**, o katerih smo že govorili, in šib, katere Janez napoveduje. Razumeti pa moremo tudi na splošno večnostni pomen vsega zemeljskega. Za časa našega zemeljskega življenja sejemo seme za večnost in setev raste. Zrel sad te setve bo požet ob naši smrti. V večnosti ga bomo uživali. Od setve pa je odvisna žetev: “Kdor pičlo seje, bo tudi pičlo žel . . .”

Kakšna je naša setev — tvoja in moja? Pičla ali obilna? Pogubljenje ali večno življenje? Ali bo klena pšenica za božje žitnice, ali pa prazna ljuljka za na ogenj? Zdaj, dokler živimo, je vse v naših rokah. Sejmo v duhu in sejmo obilno!

* * *

Za izvršitev poslednjih šib na zemlji so nastopili sedmeri angeli, dano jim je bilo **sedmero zlatih čas**, polnih jeze Boga, ki živi na vekov veke. (15, 7.) In do-

bili so ukaz: "Pojdite in razlijte sedme-
re čaše božjega srda na zemljo." (16,
1.) Storili so to in prišle so nove stiske
na zemljo, ki se je odtujila Bogu in v
vsem sledila protikrščanskim silam
obeh zveri.

Pri teh poslednjih šibah sta važni dve
apostolovi pripombi.

V prvi pripombi pravi sveti Janez, da
so te šibe zadele ljudi, "ki so imeli zna-
menje zveri in so molili njeno podobo",
drugih pa ne. Toda prej napovedane
šibe: vojske, bolezni, lakota, naravne
katastrofe . . . zadenejo vse, dobre in
hudobne, te poslednje pa bodo zadele
samo hudobne. Kako to?

Dvojna razlago imamo. Ali so pod te-
mi šibami sedmerih čaš mišljene kazni
moralnega značaja, kakor na primer pe-
koča vest, močna duševna pobitost, ob-
up in tako dalje. Take kazni zadenejo
samo grešnike in brezbožneže. Verne-
ga človeka, ki Bogu zvesto služi, te kaz-
ne ne zadenejo. To bi bila ena razlaga.

Morda pa sveti Janez misli le na **raz-
ličen učinek** teh šib. Za **dobre** namreč
take šibe niso zlo v vsakem oziru. V viš-
jem, nadnaravnem smislu so celo sred-
stva za duhovni napredek, da se še bolj
temeljito posvete, rastejo v krščanski
popolnosti in si pridobe večno zveliča-
nje ter višjo stopnjo slave v nebesih. Za
hudobne so pa te šibe zlo v vsakem ozi-
ru. Nadnaravnih sadov in zasluženja ne
prinesejo. Na zunaj se ta razlika ne po-
zna, a na znotraj je velikanska, poka-
zala se bo pa na zunaj ob sodbi. Za isto
trpljenje bodo nekateri poplačani z več-
nim življenjem, drugi pa pojdejo v še
hujše trpljenje brez konca.

Druga apostolova pripomba to razla-
go še podpre. Trikrat ponavlja sv. Ja-
nez, ko našteva sedmere poslednje šibe,
da so hudobni, zaznamovani z znakom

zveri, "kleli Boga in se **niso spreobrnili**
od svojih del, da bi mu dali čast." Torej
pomočniki satanovi, ki so se popolnoma
vdali brezbožnemu vplivu obeh zveri,
se ne spreobrnejo! Naj Bog še tako ra-
zumljivo obsoja brezbožne sile in uni-
čuje dela njihovega napuha — kakor
prav v sedanji dobi — vendar ostane v
ljudeh še usedlina zla, ki postane vir
novega zla. Ko se po končanih vojnah
sklepa mir, se navadno ne odpravi vse
zlo, ampak ostane neka usedlina zla, ki
počasi dozori in razvname novo vojno.
Ko poedinec v smislu božjih zapovedi
prema v sebi grešna nagnjenja, nikakor
ni s tem vse zlo seme v človekovi naravi
uničeno. Korenine poželenja so še osta-
le. Če ni človek vsak dan pazljiv in ču-
ječ, kaj kmalu korenine zla zopet pože-
nejo. Tako tudi v resnem spreobrnje-
nju traja borba dalje, dokler ob smrti ne
slečemo telesnosti.

Brezbožniki se ne bodo spreobrnilo —
ali ni to strašna trditev? Res je strašna,
a zapisana je v svetem pismu. In vendar
— Jezus je za **vse ljudi** trpel in umrl.
Toda za mnoge duše — zastonj! Res-
nično je to žalostno! Vprav zaradi tega
je moral Jezus še huje trpeti. Na Oljski
gori je bil **do smrti žalosten** in je potil
krvavi pot, ko je videl v svoji božji vse-
vednosti, koliko duš bo v grehu in ne-
veri vztrajalo kljub njegovemu trplje-
nju. Silno bolečino je občutilo njegovo
Srce, polno ljubezni do vseh ljudi. Toda
Bog pušča vsaki duši svobodo. Svobod-
no se mora odločiti, ali sprejme milosti,
ki jih je Jezus zaslužil vsem s svojo
smrtjo ali pa jih odkloni.

Kaj pa mi? Ali čutimo z Jezusom vsaj
nekaj **žalosti** nad tistimi našimi rojaki,
ki iz svojega brezboštva Boga sovražijo,
in nad tistimi, ki brezbožnikom poma-
gajo in duše zapeljujejo, in se ne bodo

spreobrnili, če ostanejo v sedanjem dušnem razpoloženju? In če sočustvujemo z Jezusom, bomo **dvojno** naredili:

PRVIČ se bomo še zvesteje **oklenili Boga in Cerkve**, da bomo deležni vseh sadov Jezusovega trpljenja. DRUGIČ pa bomo **zadoščevali** za žalitve nespokorjenih grešnikov. Morda enega ali drugega le pomagamo rešiti, da ne bo šel v pogubljenje. Predvsem se pa skrbno varujmo, da tudi mi ne bomo sodelavci satanovi, da z njim vred ne pademo v pogubljenje. Vsa baharija satanova, vse sijajne kulturne pridobitve in oblastne ustanove bodo izginile in jih ne bo najti, samo božja žetev bo ostala. Končni sodbi božji bomo vsi priče. Potrudimo se, da tedaj ne bomo med tistimi, ki ime božje preklinjajo, ampak med zmagovalci, ki bodo peli hvalnice božji pravičnosti in ljubezni. Amen.

SV. TEREZIJA, MALA CVETKA, KOT ZAKRISTANKA.

Njen praznik je 3. oktbra.

LILIIJA IZ RAJA

6. Težke ure se začenjajo.

TUDI nocoj se Marija poslovila od Lazarjevih, jim vošči lahko noč in odide v svojo sobico, pa ne k počitku, katerega je bilo njeno izmučeno sveto telo tako potrebno, temveč — v začetek težkih ur trpljenja in bolečin.

Nekako ob desetih so se Lazarjevi razšli in je Marija prišla v svojo sobico. Kako rada je bila v tej sobici, ko je tolikrat bila pri Lazarjevih. Zlasti večeri, ko je bila sama, so ji bili prijetni. Zatočila se je najprej v vročo molitev in razgovor z Bogom Očetom, potem pa legla

spat. Toda nocoj? Streslo jo je, ko je vanjo stopila. Težke ure bo tu preživela nocoj, zelo težke: ure začetka trpljenja za Sina in za njo. Ko gre nekajkrat po sobici, stopi k oknu, ki je bilo obrnjeno proti Oljski gori. Zazre se v noč zunaj v naravi. Bleda mesečina razsvetljuje celo okolico s svojo skrivnostno blede svetlobo in srebri celo okolico. Oljska gora leži mirno, enako razsvetljevana od luninih žarkov. Prav dobro vidi njene obrise. Pogled ji obstane na nji, kakor bi nekoga tam iskala. Da, s svojim pogledom išče svojega ljubljenega Sina Jezusa, o katerem ve,

da tam začena svoje trpljenje. Ve, da ga ne bo videla, predaleč je, in pretemno, lunina svetloba je premedla. Vendar dolgo časa ne more odvrniti svojega pogleda od gore. Kako rada bi pohitele tja, da bi mu bila v tolažbo v strašnih trenutkih njegovega krvavega potu, trpljenja duše, ko bo klical k svojemu nebeškemu Očetu in ga prosil v zadnjih trenutkih, da "naj bi šel kelih trpljenja mimo njega, če je tako njegova sveta volja." Toda ne! Sam hoče biti v teh, za nas nerazumljivih trenutkih, s svojim nebeškim Očetom. Sam hoče začeti svoje trpljenje za odrešenje sveta, radi katerega je prišel na svet. Solze ji silijo v oči.

Po nekoliko časa ji pogled uide na mesto Jeruzalem. Vse mesto, zlasti pa mogočna stavba templja se je dobro videla v obrisih. Kopala se je v srebrnih luninih žarkih.

"O, kaj se bo v nekoliko urah začelo goditi v tem mestu!" vzdihne in zajoka. "Kako je še v nedeljo Gospod, njen Sin, zajokal nad tem mestom in ga zadnjič resno svaril pred strašno nesrečo, v katero gre! Napovedal mu je tudi že strašno kazen za greh. O, kako rada bi zaklicala še ona mestu in narodu: nikar!"

Mirno leži mesto, kakor bi spalo in počivalo nočno spanje. Toda v tem miru vidi Marija v duhu, kaj se prav kar sedaj tam vrši. Visoki zbor zboruje. Služabniki templja se zbirajo in pripravljajo na odhod na Oljsko goro, da vjamejo Sina in ga odpelejo v mesto in ga izroče v roke njegovim najhujšim sovražnikom, ki kar dehte sovraštva do njega in želje ga vničiti. Nocoj ga bodo vjeli. In potem . . . ? V strašni bolečini ji zatrepeta duša. **Da, potem:** — straš-

na, najstrašnejša smrt na križu! "O, ubogo dete moje!" skoraj glasno zaihti.

Toda samo za trenutek jo premaga bolečina. Njen duh vsplava takoj kvišku k Bogu Očetu v vroči molitvi za Sina in za narod, in z njim za človeštvo. Ponižno poklekne k oknu, sklene roki in obrne svoje oči proti nebu.

Gospod, še enkrat, enkrat še
na nizkost deklice se ozri
in solzo mojo zadnjikrat
otri z objokanih oči!

In še zvesteje bi poslej
služila dolgo, dolgo ti!
Glej, vidim, ni še križa tam
na tužni Golgoti.

Naj ga ne bo! A če ga smrt
že mora priti zasadiť;
nikar naj Tvoj, nikar naj moj
ne bo na križu Sin pribit!

Marija vstane, povese svojo glavo in ponavlja to vročo prošnjo k Bogu Očetu. Pri tem ji pogled uide na mesto Jeruzalem.

Ti ljudstvo, ako njega ne,
o, ljudstvo, ljubi sebe saj!
Če v smrt obsodiš Stvarnika,
kak boš živelo vekomaj?

In če verjeti nočeš mu,
da on je Bog in Stvarnik tvoj,
pomisli misel eno vsaj:
Ima še mater za seboj,
ima še mater žalostno!

Kam mati naj brez sina gre?
Če eno kruto umoriš,
še drugo umoriš srce.

Pogled ji zopet uide na Oljsko goro.

Sloveč slikar je naslikal sliko o tem skupnem trpljenju Sina na Oljski gori in Matere v sobiti v Lazarjevi hiši. Marija kleči na klečalniku pri oknu in steguje svoje roke proti nebeškemu Očetu v prisrčni in vroči molitvi. Takoj onstran okna je naslikal Jezusa na Oljski gori v njegovi veliki molitvi. Tudi on kleči na zemlji in steguje svoje roke proti nebeškemu svojemu Očetu in kliče: "Oče, ako je mogoče naj gre ta kelih trpljenja mimo mene! Vendar ne moja, ampak Tvoja volja naj se zgodi!" Nekoliko korakov od njega spijo trije učenci. Še niso razumeli, kako strašne ure trpljenja prihajajo za njihovega učenika, pa tudi za nje. Najbrže so sanjali o velikih časteh, ki jih čakajo v kratkem, ko bo njih učenik obnovil Judovsko kraljestvo.

Jezusova Mati pa, o, kako naj spi, ko pa v duhu gleda Sina v tolikem trpljenju? Saj trpi kot "Sin človekov", kot njen sin. V njenem brezmadežnem telesu je vzel naše človeško telo in človeško naravo. Kri, ki mu kaplja z njegovega izmučenega čela, ali si je ni vzel iz njene krvi kot matere? Da, kako bi Mati spala? Kako bi se ne združila z njim v njegovih tolikih mukah, v tako strašnih urah? To pa bolj, ko se čuti njen Sin zapuščenega celo od nebeškega Očeta, ko se je nekako celo nebo zaprlo zanj kot človeku. Kot Bog ni trpel. Toliko strašneje je pa trpel kot človek. Saj gleda naprej jasno in živo vse trpljenje, ki ga čaka v naslednjih urah do zadnjega izdihljeja na strašnem križu. Vidi ga v vseh njegovih grozotah in njegova človeška narava trepetajo pred njim. Strašno bičanje, kronanje, križanje, vse to njegova človeška narava čuti že sedaj prav tako, kakor bo vse to občutila, ko se bo vršilo.

Enako je bilo z Marijo. Neprestano ji je pred očmi vse, skozi kar bo morala iti nocoj po noči, zlasti pa jutri celi dan. Duša ji trepetajo in srce se ji krči pri vsem in strašno je trpljenje, ki leži na njenem srcu.

Toda, kakor Jezus, njen Sin, tudi ona ne omaguje. Sicer s Sinom dviga svoje roke in svoje srce k nebeškemu Očetu in z njim prosi: "če je mogoče, naj gre ta kelih mimo njega in mimo nje." Da, še več! Kot Mati si želi in prosi, da bi ona smela mesto Sina v trpljenje in na križ, da bi bil Sin rešen. Toda ve, da je to nemogoče. Oba morata iti skozi vse, kar je Bog Oče vekomaj odločil za odrešenje človeškega rodu.

Večkrat vstane s klečalnika in gre k oknu in vpre svoj pogled proti Oljski gori, pa zopet poklekne nazaj in dalje moli s Sinom. Izmučeni živci trepetajo jo posebna milost božja ne krepila, saj v strašni dušni bolečini, v toliki, ko bi telesne moči popustile, omagala bi in umrla. Toda ne! Kot Mati Odrešeni-kova mora biti so-odrešenica človeškega rodu, kakor je bila Eva soudeleženka pri grehu, ki je priklical prekletstvo na cel človeški rod.

Tri strašne dolge ure tako premoli in pretrpi Marija v svoji sobici pri Lazarjevih. Bilo je že proti eni uri ponoči, ko vstane in gre iznova k oknu.

"So že na vrtu!" pravi polglasno in zajoka. Bakle vidi, kako se od več strani bližajo gotovemu prostoru. Da, so že tam! Prav dobro vidi njih medel svit. Njena duša vnovič zatrepeta.

"O, nebeski Oče, sprejmi tudi moje trpljenje skupaj s Sinovim za odrešenje sveta! Če ni mogoče drugače, kakor da izpije Sin iz keliha trpljenja do zadnje kaplice, Oče, izpiti ga hočem tudi jaz! Oče, zgodi se tvoja sveta volja!

Glej, dekla sem tvoja, zgodi se mi po tvoji besedi!"

Vse bakle opazi na enem prostoru. In nosilci so razburjeni. Vidi jih kako begajo z njimi sem in tja.

"So ga že vjeli," vzdihne. "Oče, zgodi se tvoja volja!" ponovi v vroči molitvi. "Ubogo moje dete! Ubogi Jezus!" in pade nazaj na kolena, povese glavo, zakrije svoj obraz in zajoka.

Vse v Lazarjevi hiši spi. Nihče ne sluti, kaj se godi v Marijini sobici. Nihče ne sluti skozi kako strašno trpljenje gre uboga materina duša Marijina, njih tako ljubljene prijateljice. O, ko bi Marija Magdalena, sestra Lazarjeva, to vedela! Kako bi prihitela k nji in ž njo

trpela, ž njo jokala in jo skušala tolažiti! Toda ne! Kakor Sin Jezus, tako hoče tudi njegova Mati iti skozi vse to trpljenje sama, popolnoma sama, brez vsake tolažbe in brez sočutnih solz prijateljic.

Znova vstane in gre k oknu. Bakel ni več na Oljski gori. So ga že odpeljali. Pogled ji uide na mesto Jeruzalem in srce jo iznova zaboli. "O, nesrečno mesto. Nesrečen narod, kaj delaš?" Nato poklekne na klečalnik in se zatopi v molitev.

Luna na nebu pa mirno plava proti zahodu in srebrni celo okolico s svojimi medlimi žarki. (Dalje prihodnjič.)

P. Kazimir, O.F.M.

POT K BOGU

ZA TEŽKE URE ŽIVLJENJA

Spisal sv. Alfonz Ligvorski — Prevedel p. Miršek

3. Bog čaka potrpežljivo grešnika

1. Kdo na tem svetu ima toliko potrpežljivosti s svojimi soljudmi, kakor jo ima Bog z nami, s svojimi stvarmi? Z nami potrpi in čaka naše pokore po mnogih razžaljenjih, ki jih storimo proti njemu.

Molitev

O moj Bog, ko bi bil jaz svojega brata ali celo svojega očeta toliko žalil, že zdavno bi me bil spodil izpred svojega obličja. O Oče usmiljenja, ne zavrzi me izpred svojega obličja, temveč usmili se me!

2. "Vseh se usmiliš," pravi Modri v sv. pismu, "vse premoreš in ljudem spregleduješ grehe." (Mod. 11:24) Ko

se ljudje čutijo razžaljene, pa ne pokažejo tega, store to ali zato, ker so dobri, ali zato, ker se zavedajo, da ni njihova stvar, kaznovati tiste, ki so jih razžalili, ali ker nimajo moči, da bi se izmaščevali. Za vsa razžaljenja proti Tvojemu Veličanstvu, o moj Bog, pa je maščevanje Tvoje in Ti se moreš maščevati, kardarkoli hočeš. Pa Ti to storiš? Ljudje Te prezirajo, obetajo Ti, pa Te pozneje prevarajo. Ali se ne zdi, kakor da bi jih ne videl, ali pa kakor bi se tako malo zmenil za svojo čast?

Molitev

Tako, o Jezus, si delal z menoj. O moj Bog, moje neskončno Dobro, ne bom Te več preziral. Ne bom Te več dalje izzival, da me kaznuješ. In kako naj si jaz

to upam odlašati? Morda dokler me Ti res zapustiš in ne obsodiš v pekel? V resnici obžalujem vsa razžaljenja proti Tebi. Zakaj nisem raje prej umrl, kakor pa da sem Te žalil! Ti si moj Gospod, Ti si me ustvaril in Ti si me odrešil s svojo smrtjo. Ti si me sam ljubil, zato zaslužiš, da Te ljubim, in da si Ti edini predmet moje ljubezni.

3. Duša moja, kako si mogla biti takoko nehvaležna in tako predrzna do Boga? Ko si ga žalila, ali te ni mogel takoj poklicati iz življenja in te kaznovati s peklom? In vendar čakal te je. Mesto da bi te kaznoval, ti je življenje ohranil in te obsipal z dobrotami. Ti pa mesto da bi mu bila hvaležna in ga ljubila za tako brezmejno ljubezen, si ga naprej žalila.

Molitev

O moj Bog, ker si s tolikim usmiljenjem čakal name, zahvalim se Ti za to. Obžalujem, da sem Te žalil. Ljubim Te. To uro bi bil že v peklu, kjer bi se ne mogel več spokoriti in Te nič več ljubiti. Toda sedaj, ko se še lahko spokorim, obžalujem iz celega srca, da sem žalil Tvojo neskončno dobrotljivost in Te ljubim bolj kot vse stvari, da, bolj kot samega sebe. Odpusti mi in mi daj, da od danes dalje ne bom ljubil nikogar drugega kot samo Tebe, ki si me tolikanj ljubil, O, naj živim samo za Te, moj Odrešenik, ki si zame umrl na križu. Vse moje upanje je v Tvojem bridkem trpljenju.

O Marija, božja Mati, pomagaj mi s svojo priprošnjo!

4. Smrt je gotova

1. Vsi moramo umreti. Kako strašna je ta obsodba! Obsodba je izrečena: "Določeno je človeku enkrat umreti" (Heb. 9:27). Ti si človek in umreti moraš. Sv. Ciprijan pravi, da smo rojeni z vrvjo okrog vratu. Kakor dolgo živimo, gremo vsako uro bližje vislicam, to je,

k bolezni, ki bo naredila konec našemu življenju. Bila bi norost, če bi kdo varal samega sebe, da ne bo umrl. Reven človek se lahko moti z upanjem, da bo enkrat še bogat. Podložni, da bo še lahko enkrat vladar. Toda kdo se more varati, da bo ušel smrti? Eden umre star, drugi mlad, toda vsi morajo slednjič v grob.

Molitev

Toraj tudi jaz bom neki dan moral umreti in oditi v večnost. Toda kakšna bo ta moja večnost? Srečna ali nesrečna? Moj Zveličar Jezus, bodi mi Zveličar!

2. Od vseh ki so živeli na zemlji v začetku prejšnjega stoletja, niti eden ni več živ. Največji in najslavnejši vladarji tega sveta so zapustili svoja kraljestva. Samo nekaj malo spomina je za njimi ostalo in samo njih kosti so ohranjene v kamenitih spomenikih.

Molitev

Daj mi, o Bog, da se bom vedno bolj in bolj zavedal, kako je nespametno ljubiti dobrine tega sveta, da bi se radi njih odpovedal Tebi, moje najvišje Dobro! Kako sem bil do sedaj nespameten in kako mi je žal! Zahvalim se Ti, da si mi dal vsaj sedaj pravo spoznanje.

3. Sto let od sedaj ne bova več na zemlji, ne ti, ne jaz. Oba bova že v večnosti. Dan, ura, in trenutek, vse se približuje, ki bo zadnje za oba, za mene in za tebe. In ta dan, ta ura, ta trenutek je Večni že določil. Kako toraj moreva misliti na kaj drugega kot ljubiti Boga, ki bo takrat najin sodnik?

Molitev

O, kakšna bo moja smrt? O moj Jezus in moj Sodnik, kaj se bo zgodilo z menoj, ko bom moral priti pred Tebe, da bom dajal račun od celega svojega življenja? Odpusti mi, prosim Te, predno

pride ta trenutek, ki bo odločil mojo srečo ali mojo nesrečo za celo večnost. Obžalujem, da sem Te žalil, moje najvišje Dobro. Do sedaj Te nisem ljubil iz cele svoje duše. Daj mi milost stanovitnosti!

O Marija, pribežališče grešnikov, imej usmiljenje z menoj!

5. S smrtjo izgubimo vse

1. "Blizu je dan pogubljenja" (Devt. 32:35). Dan smrti se imenuje dan "pogubljenja", ker ta dan uniči vse, kar si je človek pridobil časti, prijateljev, bogastva, posestva, ali kraljestva. Vse mine. Kaj nam toraj pomaga, če bi si pridobili celi svet, če pa moramo s smrtjo vse zapustiti? Pri smrtni postelji umirajočega človeka se vse zanj konča. "Ali je bil kak kralj," je dejal sv. Ignacij Frančišku Ksaveriju, ko ga je skušal pridobiti za Boga, "ki bi vzel s seboj v večnost samo eno nitko svojega škrlata, znamenje svojega veličanstva? Ali je kak bogatin vzel s seboj vsaj en vinar ali vsaj enega služabnika, da bi mu tam stregel?" S smrtjo ostane vse tukaj. Duša stopi v večnost sama, brez vsakega spremstva, izvzemši njenih dobrih del v življenju.

Molitev

Gorje mi! Kje so moja dobra dela, da bodo šla z menoj v srečno večnost? Ne najdem jih, razven takih, s katerimi sem si zaslužil večne muke.

2. Ljudje prihajajo na svet v neenakih razmerah. Eden se rodi bogat, drugi reven, eden plemenit in imeniten, drugi preprost. Toda iz njega gredo vse enaki. Poglej grobove mrtvih. Glej, ali moreš razločiti med mrtvimi trupli, ki so šli vanje, kdo je bil gospod in kdo hlapec? Kdo je bil kralj in kdo berač?

Molitev

O Bog, med tem ko si drugi zbirajo bogastva sveta, naj bo moja edina sreča — Tvoja milost. Ti si edina moja dobrina v tem življenju in v onem.

3. Z eno besedo: vse na svetu se bo končalo. Vsa veličina se bo končala, vsa nesreča bo minila, časti bodo prešle, sramota bo prenehala, razveseljevanje bo minilo, trpljenja bo konec. Blaženi toraj v smrti ne tisti, ki je imel z bogastvom vsega v izobilju, ki je užival časti in zabave, temveč tisti, ki je potrpežljivo prenašal revščino, prezir, in trpljenje. Ako je imel svetne dobrine, mu to ne bo nič v tolažbo v trenutku smrti, samo to nas bo tolažilo, kar smo storili in trpeli za Boga.

Molitev

O Jezus, odtrgaj moje srce od tega sveta, predno me odtrga od njega smrt. Pomagaj mi s svojo milostjo, saj poznaš mojo veliko slabost. Ne dovoli, da bi Ti bil še kedaj nezvest, kakor sem Ti bil do sedaj. Žal mi je, o Gospod, da sem Te do sedaj preziral. Sedaj Te hočem ljubiti nad vse drugo dobro in želim, da bi raje stokrat umrl, kot iznova zapravljal Tvojo milost. Toda kar je peklenškega, me ne bo prenehalo skušati nadalje, zato me milostno ne zapusti in me ne prepusti samemu sebi! Ne dovoli, da bi se še kedaj ločil od Tvoje ljubezni!

O Marija, moje upanje, izprosi mi milost stanovitnosti!

DOBRA DELA

Dobra dela so najboljše blago,
kupiš jih zelo ceno.
Kupi v mladih letih jih,
preden smrt zapre ti dih.

Dr. J. Česnik

Angel božji, ki me vodiš,
 da se sam ne pogubim,
 ki zvesto pred mano hodiš,
 tebi se priporočim.
 Tebe mi je Bog odločil,
 tebi mojo dušo izročil.
 Angel varuh, prijatelj moj,
 vselej mi na strani stoj.

BEGUNCI MARIJI

Marija, zapustili
 domove svoje smo,
 od cerkve se ločili,
 kjer Te častili smo.

Zdaj bivamo v tujini,
 po domu jokamo,
 v bridkosti, bolečini
 le v Tebe upamo.

Edina pomočnica
 si nam v begunstvu Ti,
 zato le Ti Kraljica
 vseh src slovenskih si.

Zdaj naša domovina,
 Brezmadežna, si Ti;
 pri Tebi bolečina
 se vsaka umiri.

RAZKROPLJENJE JUDOV. — Na Titovem slavoloku v Rimu se še zdaj vidi umetniški okrasek, ki kaže beg Judov iz Jeruzalema in s Palestine leta 70 A. D. Danes pa se hočejo Judje vsiliti nazaj v Palestino kar na sto tisoče.

NENAVADNI GOSTJE. — Nedavno je sv. Oče sprejel v avdienco nekatere Italijanske bicikliste. Eden teh biciklistov s svojimi kratkimi hlačami je ravno pripravljen poljubiti papežev prstan.

← **VERSKI ZAKLADI.** — Mesto Ciudad Trujillo v dominikanski republiki, najstarejše mesto v zapadni hemisferi, je letos slavilo 450 obletnico svoje ustanovitve. Ob tej priliki je bilo na razstavo mnogo verskih zakladov, kakor na primer križ, ki se na sliki vidi.

JAJONSKE CVETLICE. — → Škof v Buffalo, N. Y., Most Rev. John F. O'Hara, C.S.C., je letos obiskal katoličane in njih šole in zavode. Za njegovo slovo so mu nekateri šolski otroci dali lep šopek Japonskih cvetlic, kakor se vidi na sliki.

KANONIZACIJA MATERE CABRINI. — Kakor se vidi na sliki, je bila cerkev sv. Petra v Rimu krasno razsvetljena za kanonizacijo sv. Frančiške Ksaverije Cabrini meseca julija. Okoli 30,000 ljudi je bilo navzočih.

BLAGOSLOVITEV RIBARSKIH LADIJ. — V mestu Gloucester, Mass., je bila velika slovesnost, ko je bostonski nadškof Richard J. Cushing blagoslovil celo vrsto ribarskih ladij. Na sliki se vidi nadškof pri oltarju, ki je bil postavljen na pristanišču.

NEKATOLIČANI POSLUŠAJO. — Skozi celo poletje so imele tri študentinje iz Rosary College v River Forest, Ill., javne govore o katoliški Cerkvi v državi North Carolina, kjer so skoraj sami nekatoličani. Slika kaže eno teh deklet, ko govori ljudem.

Zgled materinstva. — V majhnem mestu v državi Wisconsin živi Mrs. Fred Schoville, ki je mati 17 otrok. Ona je samo 35 let stara in njeni otroci so bili vsi po eden rojeni. Omožila se je, ko je bila le 14 let stara in njen mož je bil samo 18 let starosti. Navadno so materam otroci rojeni v bolnici, a Mrs. Schoville je bila v bolnici za porod samo dvakrat, vsi drugi otroci so bili pa doma rojeni. Eden izmed otrok se je rodil doma, ko so otroci imeli takozvani oslovski kašelj. Drug je bil rojen, ko so bili trije otroci bolni za osepnice (measles). Najstarejša izmed deklet je 12 let stara. Vstane zjutraj že ob pol šestih in pripravi zajtrk. Pomaga materi pri pranju in pospravlja in pometa po hiši. Zraven tega pa pazi na mlajše otroke, kakor da bi bila sama njih mati. "Ko se rodi novo dete, hitro najdemo zanj prostor v hiši," pravi Mrs. Schoville, "potem pa Gospod poskrbi, da moj mož zadosti zasluži pri delu, da smemo dobiti vse potrebščine zase in za otroke."

Protestanstvo omaguje. —

Protestanstvo ni nikoli ugajalo takozvanim latinskim narodom, kakor na primer Francozom, Špancem, Italijanom, Meksikancem, ali Južno-Amerikancem. V teh deželah ni nikoli imela protestantska vera kakšnega posebnega uspeha, ali, kadar je imela uspeh, je hitro začela pojemati.

Za zgled lahko vzamemo reformirano cerkev na Fran-

KRIZEM KRALJESTVA KRIŽA

P. M.

coskem. Ta cerkev ali sekta je ena izmed brezštevlnih protestantskih sekt. Kako zgublja moč in vpliv nad svojim vernikom ta sekta, je razvidno iz poročila, ki je izšlo letos. To poročilo izjavi, da je imela reformirana cerkev leta 1872 več kot 480,000 udov na Francoskem. Danes jih ima samo 237,000, ampak od teh je samo malo več kot polovica, ki redno hodi v cerkev. Leta 1943 je umrlo več kot 6,000 vernikov, krščenih otrok pa je bilo približno 4,000.

V Južni in Srednji Ameriki se hoče protestanstvo vsiliti na ljudi, ki so večinoma katoličani. V današnjih dneh je tamkaj veliko protestantskih misijonarjev. Ti misijonarji pa ne spreobrnejo veliko ljudi k svoji veri, razen takih, ki so versko zane-marjeni radi pomanjkanja duhovnikov ali pa katoliških šol. Toda spreobrnjenci ne postanejo dobri protestanti in navadno tudi ne vztrajajo v protestantski veri. To so že večkrat priznali protestantski voditelji sami.

Notranji sovražniki Amerike. —

Silno občudovanja vredno je, da ameriška vlada in razne državne in mestne vlade dovolijo sovražnikom ameriškega naro-

da toliko prostosti, da smejo počenjati skoraj, karkoli hočejo. Včasih se zdi, da imajo takšni več svobode za svoje delo, kakor pa drugi, ki se v resnici trudijo za dobrobit naše domovine.

Ni dolgo, odkar je Washingtonska vlada brezvercem dala dovoljenje, da smejo svoje brezverske nauke razširjati po radio. Zraven tega je mesto Cleveland nedavno sprejelo t a k o imenovane "priče Jehove" (Jehovah Witnesses) kot goste mesta. Pravijo, da jih je bilo nad 60,000 v Clevelandu in so povsod razdelili svoje brezverske pamflete. Vsem so sitnost delali s temi pamfleti, katere so zastonj dajali. Človek ni mogel po mestu hoditi v miru, brez da bi mu kakšen od teh čudnih ljudi pod nos vtaknil svoj pamflet.

"Priče Jehove" so pravi brezverci. Kot komunisti, so tudi oni nasprotni vsaki veri, najsi bo katoliška, protestantska, ali judovska. Vrh tega delujejo skrivno proti civilni vladi. V primeri s celotnim prebivalstvom jih ni po številu veliko v Ameriki, vendar so, kakor komunisti, zelo goreči za svoje delo. Hočejo pobiti nekatere naravne pravice, ki jih ima vsak ameriški državljan, kot na primer pravico pošiljati svoje otroke v versko šolo.

Med vojsko niso toliko ljubili svoje domovine Amerike, da bi se borili za njeno svobodo. So nasprotni vsaki vojski in ne marajo služiti pri vojaki. Kje so bili, ko je deset milijonov ameriških fantov šlo na bojno polje?

Ameriško zastavo ne marajo salutirati, pa zakaj smejo svobodno živeti pod varstvom te zastave?

Ali se še spominjate? — Ni tako veliko let, odkar je bil otrok vedno doma rojen, a zdaj vidi prvo luč sveta v bolnišnici. Ohcet so navadno imeli v nevestini domači hiši, dandanes pa imajo svoje veselice v kakšnem hotelu ali podobnem kraju. V prejšnjih časih je truplo počivalo pod domačo streho pred pogrebom, v današnjih časih pa ga spravijo v kakšno pogrebniško hišo. Ljubi dom nima več velikega pomena za Amerikanca. Ali ni to žalostno?

“Tim”. — Med vojsko je služil pri vojakihi nek mladenič z imenom Jim iz mesta St. Louis. Letalec je bil v Air Force. Vere ni imel čisto nobene. Nastanjen je bil v jugovzhodnem Pacifiku. Doma v St. Louisu je živela Mary, katoliška mladenka, kateri je Jim večkrat pisal. Zaročena nista bila, tudi zaljubljena ne, samo dobra prijateljca sta bila.

Zgodilo se je, da je bil Jim ranjen med neko zračno bitko z Japonci. Njegov aeroplan je bil hudo poškodovan od Japoncev, torej ga je moral Jim hitro zapustiti in se dol za zemljo spustiti s parašuto. V bolnišnici je bil precej časa.

V postelji zraven njega je bil nek katoliški fant, ki je bil že blizu smrti. Obe nogi in eno roko je bil zgubil v bitki. Skoraj samih kosti in

kože ga je bilo. Kaplan mu je zjutraj prinesel sveto popotnico. Ko je umirajoč fant zagledal sveto hostijo, so mu oči skoraj ven skočile, in ko je prejel svojega evharističnega Gospoda, se je nežen smehljal in neizrekljiv mir pokazal na njegovem licu.

Jim je vse to videl in je Mary pisal. Povedal ji je, da ni nikoli verjel, da je res Bog pričujoč v majhni beli hostiji. Mislil je, da je to samo navaden košček kruha, ki ga katoličani molijo. Ko pa je videl, s kakšnim nebeškim veseljem je umirajoč mladenič prejel sv. hostijo, se je premislil. Zdaj je bil prepričan, da je v beli hostiji več moči in sile, kot jih imajo vsi hudiči pekla, ki so povzročili to vojsko. Odločil se je, da se bo dal podučiti v katoliški veri, ki daje toliko miru in gotovosti umirajočemu človeku, ki stoji na pragu večnosti.

Ko je Jim ozdravel, so ga domov poslali, ker ni bil več sposoben za vojaško službo. Ko je prišel nazaj v Ameriko, je bil čez nekaj časa sprejet v katoliško cerkev. Medtem je dobil nazaj svojo staro službo z FBI, ki jo je imel pred vojsko. Eno leto pozneje je bil smrtno ranjen, ko je lovil neke roparje.

Preden je Jim izdihnil svojo dušo, je izrazil svojo poslednjo voljo in izvolil svojo prijateljico Mary kot upraviteljico te volje. Med drugimi je bilo zapisano v njegovi volji tole: “Pustim pet tisoč dolarjev za izobrazbo in vzgojo duhovnika, kateri bi bil jaz sam bil.”

Duhovniki, ki so ostali na Slovenskem, niso ostali ne zato, kakor da se strinjajo z sedanjim režimom (kakor bi nam radi natvezili tukajšnji partizani), pa tudi zato ne, kakor da obsojajo tiste, ki so bežali. Ostali so z dobrim namenom — razen morda nekaterih, ki so pripravljani na resnični odpad — in skušajo po svojih močeh služiti vernemu narodu, ki se ne da odgnati od Cerkve in vere. Mnogi so med tem uvideli, da morejo vernemu narodu služiti le s trpljenjem, kakor tudi oni, ki so bežali. Do tega spoznanja je prišel med drugimi tudi mladi kaplan, ki je imel novo mašo komaj pred par leti — Rev. Božidar Slapšak. Ostal je na svojem mestu kot kaplan v št. Jerneju — danes trpi kot obsojenec na dolgoletno prisilno delo. Kanonik Oman je povedal v Ameriški Domovini, kaj je bila njegova “krivda”. Ne bom ponavljal. Rečem pa: Podobnih “krivd” se slovenskim duhovnikom ni treba sramovati! V trpljenju so združeni s svojim škofom beguncem in s sobratih duhovniki begunci.

ZADOVOLJNOST

Če hočeš biti zadovoljen, ne glej na ljudi, ki jim gre boljše kot tebi, temveč na one, ki se jim godi slabše. — Dr. J. Česnik.

Zlobni jezik je podoben iskri, ki pogosto zažge gozd. — Dr. J. Česnik.

FATIMA IN NJEN BLAGOSLOV

(Nadaljevanje)

TRINAJSTO POGlavJE: VELIKA DARITEV

BILO je drugi dan okoli šestih zjutraj. Francek se je sunkoma prebudil iz mučnega spanja. Dvignil se je in skušal obsedeti na postelji. Moral se je opirati z roko, z drugo je pa pokazal proti vratom in se zagledal tja.

“Mama, poglej, kako lepa svetloba!”

Mati Olimpia je že stala ob postelji.

“Jaz ne vidim nikake svetlobe. Kje jo pa ti vidiš, Francek?”

Deček je spet pokazal z roko.

“Poglejte tam. Ravno pri vratih. Oj, kako lepa je!”

Mati je napela oči, pa ni mogla nič nenavadnega videti. Obmolnila sta. Nekaj hipov nato je deček globoko vzdihnil in se spustil nazaj na blazino.

“Svetloba je minila, mama. Nič več je ne vidim.”

Materi se je zdelo, da bo deček zdaj zdaj zaspal. Pokimala mu je in ga pogladila po licu. Tiho je odšla iz sobe. Na pragu je srečala dečkovo botro. Ko je Francek zagledal prihajajočo ženo, je stegnil proti njej slabotne roke.

“O, botra! Kako mi je žal, da sem bil včasih hudoben. Res, botra, jako jako mi je žal za vse tisto.”

Dobra žena je dečku prijazno pokimala in sedla ob njegovem vzglavju.

“Le mirno leži in ne misli na take reči. Samo tako boš spet kmalu zdrav in močan.”

Nekaj čudnega je bilo na dečkovem obličju, da je žena hitro umolnila in

se nagnila bliže k njemu. Njen duhovni sinko je bil naenkrat tako neverjetno miren in tih in svetel . . . Kaj pa, če je to tisto, česar so se bali . . . ?

“Olimpia! Olimpia, pridi takoj!”

Mati je pritekla, pa bilo je že prepozno. Dečkova duša je bila že na svoji poti v nebesa. In nobenega dvoma ni moglo biti, da je takoj ob slovesu od telesa ta duša zagledala košček nebes, zakaj tisti nasmešek, ki je ostal še po smrti na dečkovih ustnah, ni bil od tega sveta.

Mati Olimpia je vedela, da ji je sinko odšel. Tako dober otrok! Silno jo je stisnilo pri srcu. Solze so se ji vlile iz oči in kar padla je na mrtvo truplo pred sabo. Ni si mogla pomagati, morala je dati duška materinski bridkosti. Tako je torej Francek umrl. Bilo je na dan 4. aprila 1919, dva meseca mu je manjkalo do enajstega rojstnega dne. Kako bi materi ne bilo težko pri srcu! Ali ko so prihiteli v sobo oče in bratje in sestre, je naenkrat začutila čudovit mir in nepričakovano dušno veselje.

“Sveta Devica je prišla ponj, prav zagotovo to mislim.”

Oče, Manuel Santo, je tiho prikimal in dolgo nemo zrl na ženo in na mrtvo dečkovo truplo. Potem je potegnil iz žepa rožni venec in se počasi spustil na kolena. Tudi on ni mogel skriti solz, čeprav se je na vso moč tajil.

“Bog mu daj vse dobro, temu našemu

fantu. Jacinto naj nam pa še dolgo dolgo ohrani . . .”

Dobro, da se dobri mož ni zavedal, kako vse drugače je bilo sklenjeno gori v nebesih. Ko so minevali aprilski dnevi in so prve pomladne cvetke poganjale ob mnogih svežih grobovih na fatimskem pokopališču, je bila tudi Jacinta vsak dan bolj bolna. Tudi ona je že od Božiča sem trpela na "španski". Polagoma ji je sicer nekaj odleglo, pa lotila se je nova nadloga. Pograbila jo je trdovratna pljučnica. Kolikorkrat je dihnila, tolikokrat jo je zbodlo v prsih, kakor bi z nožem rezali vanjo. Bali so se, da ne bo pomoči.

V takem stanju jo je neko popoldne našla Lucija, ko jo je po šoli prišla obiskat. S težko besedo je spregovorila bolnica:

“MOJE delo?” se je začudilo dekle.

“Da, TVOJE delo, Lucija. Saj menda nisi pozabila. TVOJE delo bo, da ljudem dopoveš: Gospod Bog hoče, da se vpelje pobožnost do Brezmadežnega Srca Marijinega.”

Lucija se je nelagodno zganila. Zaskrbelo jo je.

“To je že res. Gospa mi je tako naročila.”

“Da! Zdaj poslušaj. Ne smeš se več skrivati, kadar pridejo ljudje in hočejo vedeti sto reči in še več. Le vsem povej, da Bog želi deliti milosti po Marijinem Brezmadežnem Srcu in moramo vsi lepo zanje prositi.”

“Ampak ti TUJCI, Jacinta! Ti sama veš, kako so zmerom nad nami. Le pomisli, kolikokrat se je Francek pod steljo skrila, ko so prihajali v hišo.”

Jacinta se ni dala oplášiti. Tudi Lucija se ji ni v tem hipu nič zasmilila. Pogledala je kakor odrasla žena in spre-

govorila modro, kakor bi ji bila beseda narekovana od zgoraj:

“To ni nič, Lucija! Saj moraš vedeti, da tu ne gre za to, če je tebi sitno ali ti ni. Za to gre, da se božja volja izpolni. Srce Jezusovo in Srce Marijino morata svoje dobiti. In ti moraš TO ljudem razložiti.”

Lucija je resno prikimala. Mislila je na to, kar ji je bila naročala nebeška Gospa.

“Bo že res, bo že res. Saj vem, da prav govoriš. Ampak ko ljudje sprašujejo, kako naj se tej strašni vojni konec napravi . . .”

“Povej jim, naj prosijo v imenu Marijinega Brezmadežnega Srca. Saj veš, da je Bog Mariji izročil, da poskrbi za zopetni mir na vsem svetu.”

Luciji so se čudno svetile oči, ko je gledala svojo bolno, pa tako modro sestrično. Boleče je vzkliknila:

“Kako bi rada, da bi ti mogla ostati pri meni in mi pomagati, da vse to dopoveva ljudem! O, Jacinta, kako strašno bom sama, ko tudi ti pojdeš v nebesa!”

Jacinta je to prav dobro razumela. Pa tudi ta misel ji ni zmešala prepričanja, ki ga ji je bilo polno srce. Kakor odrasla svetnica je pletla naprej svoje besede.

“To že razumem, Lucija. Ampak ti boš svojo osamljenost darovala Bogu za grešnike in tako jih boš mnogo rešila. O, Lucija, saj ni lepšega opravka na svetu, kakor če kdo obvaruje ljudi, da ne pridejo na tisti strahotni kraj pogubljenja . . .”

S kakšnim globokim prepričanjem je mala Jacinta zmerom govorila o peklju! Saj tudi ni mogla drugače. Zmerom je imela pred očmi, kar je videla takrat na pašniku Cova, ko se je Gospa prikazala

tretjič otrokom. Res je bilo od takrat že dve leti, pa se je ob spominu na tisto vselej spet zgrozila do dna. Misel na pogubljenje v peklju se ji je vračal zopet in zopet. Kolikokrat se je že razpletel med njo in Lucijo takle pogovor:

“Pogubljeni v peklju — ali res ne bodo nikoli dotrpeli?”

“Seveda da ne!”

“Tudi ne, ko bodo notri že milijon let?”

“Kajpada ne. Pekel je večn, brez konca.”

“Večn, res je tako. Pa so večna tudi nebesa. Kdor pride tja gor, se ne bo od tam nikoli poslovil.”

“Tako je in nič drugače. Pekel in nebesa, oboje je večno. Brez konca.”

Te razodete resnice naše vere so Jacinto prevzele do dna. Ni jih mogla do konca razmisliti, čeprav jih je zmerom imela pred sabo. VEČNOST! Kako naj človek VEČNOST razume! In vendar je vedela, da je njej dano in je dano drugim ljudem, da zase in za druge odločijo, kakšna bo večnost za tega in onega, za premnoge zdaj živeče ljudi! Vedela je, da človek lahko pusti to misel pri miru in se ne meni, kam gredo duše umrlih. Pa srce ji je pravilo, da bi bilo to strašno grdo, če bi človek bil tak . . .

Vse od takrat, ko je Jacinta tretjič videla nebeško Gospo, je v njej od dne do dne rasla ljubezen do duš. Zato je zmerom iskala priložnosti, da bi napravljala dosti novih žrtev za duše. Pokorila se je namesto drugih, odpovedovala se je raznim ugodnostim, pa še robat pas iz vrvi je nosila pod gornjo obleko. Pogosto je opominjala Lucijo in Francka, naj se enako pokorita. Ko je zapadla “španski” in pozneje še hujši bolezn, je minil čas za taka iskana zahtevanja. Bolezen sama je imela s se-

bo dovolj priložnosti za pokoro. Jacinta se ni pritoževala, Lucijo je bolj bolelo njeno trpljenje.

“O, Jacinta, kako težko te gledam v takem trpljenju,” je vzkliknila ob postelji ob nekem obisku. “Pa mi po pravici povej, kako ti lahko trpljenje olajšam.”

Jacinta — kakor da ni slišala. Njene misli so bile drugje. Z največjim naporom je dahnila iz sebe veliko besedo:

“Lucija, veselo novico povem. Prvo sveto obhajilo kmalu dobim.”

“Beži no!”

“Prav res. Vidiš, zdaj ko bom dobila Gospoda, je vse drugo prav brez pomena. Čisto brez vsakega pomena, Lucija!”

* * *

Tako junaško je trpela Jacinta. In brez vsakega dvoma — Bog je njeno junaštvo milostno sprejemal in ga naklanjal tisočem duš. Od vseh strani portugalske dežele so ljudje vrelj skupaj in prosili nebeških darov po Brezmadežnem Marijinem Srcu. Rožni venec je pel svojo pesem po vsej deželi kakor nikoli poprej. Skromna kapela na kraju prikazovanj je zdaj že stala in privabljala množice ljudstva. Pa ne le od daleč, tudi domačini se niso več norčevali iz trojice otrok in so verjeli, da se je po njih razodevala božja volja.

“Če tudi pri nas molimo rožni venec? Prav zagotovo! Kdo bi ga ne, ko zdaj vemo, da se je res Mati Božja prikazovala otrokom. Naročala jim je, da mora ves svet moliti rožni venec. Kdo smo mi, da bi se upirali željam nebeške Gospe?”

Tako so se pogovarjali v sosednjih vaseh. Ta sprememba med ljudmi je prodrla tudi do bolniške postelje male Jacinte. To je bila zanjo druga “vese-

la novica" — takoj za ono o prvem svetem obhajilu. Še bolj ji je poskakovalo srce, ko je zvedela, da že skoraj vsa vas zna ono vmesno molitev med rožnim vencem, ki jo je bila priporočala nebeška Gospa:

"O, moj Jezus, odpusti nam grehe. Obvaruj nas peklenskega ognja. Reši verne duše iz vic, posebno tiste, ki nihče nanje ne misli."

To so bile vesele novice, niso pa pomagale Jacinti, da bi se ji vrnilo telesno zdravje. Pljučnica je pustila za seboj gnojenje, ki se nikakor ni hotelo zboljšati. Kak mesec dni po prvem svetem obhajilu so deklici povedali, da bo morala iti v bolnišnico sv. Avgušтина v Ouremu. Tako je imela spet dosti priložnosti za nove žrtve. V Ourem! V tisto mesto, kjer so vsi trije nekoč preživeli nekaj strašnih ur v ječi! Kako neprijetno je šele misliti, da bo zdaj treba v Ourem in — v bolnišnico . . .

Deklici je upadal pogum. Spomnila se je sicer na besede Gospe in jih brž ponovila Luciji:

"Gospa je dejala, da bom umrla v bolnišnici in čisto sama. To mi pa kar ne gre v glavo."

Zdaj je morala Lucija dajati sestrični pogum, čeprav ga sama v resnici ni veliko imela:

"Potem pa pojdeš v nebesa, na to ne smeš pozabiti. To bo stokrat popravilo vse, kar bo še treba trpeti. In v nebesih boš spet skupaj s Franckom."

Jacinta je imela pred seboj svojo "veliko daritev". Skušala je biti pogumna, pa le ni mogla brez obotavljanja položiti Bogu na oltar misli, da se bo morala odtrgati celo od Lucije . . .

"Seveda bom v nebesih srečala Francka. Ampak če bi ti smela z mano v Ourem . . . O, če bi bila ti pri meni, ko bom umirala . . ."

"Pa je že tako, da to ne more biti . . ."

Tudi Luciji je pošel ves pogum. Žalost jo je čisto zlomila in oblile so jo brike solze. Mislila je na Jacinto, kako bo morala umreti čisto sama, pa mislila je tudi nase, kako strašno sama bo, ko tudi Jacinta odide najprej v bolnišnico in potem k Bogu. Bridkost je bila res prevelika . . .

Po malem je deklica zdrknila na kolena in dahnila Jacinti na uho:

"Moliva, moliva! To je tako strašno velika velika žrtev!"

Molili sta skupaj, sunkoma in med vročimi solzami:

"O moj Jezus, darujem ti to za tvojo ljubezen, za spreobrnjenje grešnikov, za svetega Očeta in v zadoščenje za vse krivice, ki jih trpi Marijino Brezmadežno Srce . . ."

(Dalje prihodnjič.)

DOMA

KAZIMIR je prišel domov in ni našel tega, kar je pričakoval, kar si je obljubljal že na Dunaju zadnje dni pred odhodom, ko je hlatal s kovčgom, hitel z nakupovanjem ljubih malenkosti in se mu je že skozi šumo nesmotrnih opravkov pomenljivo in gorko bleščal daljni dom.

Ona je bila doma, njegova mati. Kako da se niti spomin nanjo ni ublažil, je pomislil Kazimir — in jo živo ugledal pred seboj.

Stopila je v sobo, ki jo je bila pripravila njemu za počitniške mesece, ozrla se je z dopadenjem najprej po postelji, s svežim perilom postlani, po pohištvu,

blestečem in oprášenem, po preprogi, ki mu jo je položila pred posteljo — po vsem, kar je v jutranjem solncu tega tihega, samopozabljenega domovanja pričalo, da ji sinov obisk pomeni praznik.

“Kdaj se bo možila Mana?”

Kazimir sam je osupnil. Tako brez zamude, brez odlašanja in naravnost še sam ni nameraval spregovoriti z materjo o tem, kar je bila izključno zadeva njegovega srca, odkar se je vrnil.

“Tedaj, kdaj se bo možila Mana?” je ponovil, ko je spredel, da vprašanja ne more preklicati.

Mati je pomislila. Kazimir je dobro videl: ni morda štela mesecev in dni, da bi mu odgovorila kolikor moči točno. Neglede na čas ji ni bilo lahko, odgovoriti na to vprašanje.

“Tedaj . . .”

“Kadar bo hotela.”

Mati se je nasmehnila. Briljanta v uhanih, darilo dvajsetletnega očeta, sta vzblestela kakor globoke, spreminjaste oči, oči brez srca in gorkote. Oče je bil že davno mrtev. Dokler je živel, so sijali uhani, dar njegove ljubezni, njegovega velikega, dobrotnega srca, v materinih ušesih kakor dvoje malih solnc, ki nimata drugega poklica, druge vere, nego goreti, poživljati, krepiti. S tistim trenutkom, zares prečudno, s tistim trenutkom, ko so se očetu zaprle oči, sta ugasnila uhana. Še sta vzbujala pozornost ljudi na večernih zabavah, na plesih, v gledišču, še sta mikala in vabila oči, ali to je bil mik, to je bila vada za brezsrčno, brezdobrotno množico, ki meri briljante po karatu, človeka po ti-sočakah in ljubezen po odstotkih.

“Pa saj se je že hotela . . .!”

“Kdo . . .?”

Mati se je spustila v naslonjač, v očev

tov naslonjač, v katerem je rajni preživel polovico svojih večerov. V njem je pokadil mnogokatero drago smotko, pomolčal mnog dobrodejen molk, povedal pa tudi mnogokatero lepo, v srce segajočo besedo. Bil je zgodaj star mož, merovit, strog mož, ki ni prizanašal, ki pa je v vseh položajih našel žarek oživljajoče milosti. Ne svoje milosti. Kazimir je to čutil že kot šestleten deček. Oče ni ničesar odpuščal. Sam človek, je le posredoval. Odpustila se je, če je mogla, stvar sama.

Mati se je spustila v naslonjač in obzirnosti proseč smeh ji je zaigral okrog usten. Bila je lepa žena, ena tistih neizprosno lepih žen, ki jih ne uniči ne starost, ne izkušnje, ne bridkost, ne šminka. Brez globjega gledanja hodijo take žene skozi življenje, ne spotaknejo se nikoli, ker so z mislimi vedno na površju. Kadar pa spregovorijo, čutiš, da bi bila tisto lahko rekla tudi strežnica, hišnica, branjevka, kraljica siamska . . . Srca takih žen se ne trgajo nikdar. Ko so štirideset let stare, so jim srca okrogla, gladka in cela kakor ob petnajstem rojstnem dnevu. Tistih besed, tistih pogledov, tistih molkov, ki so kosi srca, živa, rdeča vlakna srca, take žene ne poznajo. Samoohramba jim je prvi zakon, drugi pa vpliv . . .

“Dragi moj Kazimir, kar se Manine možitve tiče, mislim, da mi ne boš kratil ugleda, jemal ingerence, postavil me takorekoč pod kap, ko se v hiši, moji hiši gode važne stvari. Kajpak, tudi me ženske smo samostojna bitja. Vsaka zase smo mnogo bolj nego vi moški, ki mislite vedno le kolektivno, v interesu vseh in se niti ne zavedate, da niste ‘jaz’, da niste osebnost. Vsaka ženska je osebnost. Niti dvema ne ugaja isti mož. In če se govori, da ga ljubita obe,

vendar ni isto. Ta mu je naivna ljubica, ona temni demon, tudi sestre se najdejo med njimi. Mož pa je mož, sam s svojo edino funkcijo . . . Toda to so postranske stvari. Tedaj moj namen je bil in še je, Mano omožiti tako, kakor je prav; to se pravi, dobi naj moža, ki je njenemu srcu po godu, pa tudi nam, njeni obitelji, naj ta mož ne hodi na pot. Tak junak se seve ne najde lahko. Prestiž rodbine . . . govorim kakor velesila, čeprav sem revnega rodu, kakor je bil tvoj oče . . . Pa ne, kadar se v hiši nabere imetje, kadar ime dobi glas in leže na vse, kar je našega, nekak blesk kulture in blagostanja, treba, da se sprijaznimo tudi s takimi izrazi . . . Tedaj prestiž naše hiše zahteva, da se priženi vanjo cel mož, mož olike in imena, kvišku stremeč, obetajoč kariero. Tvoj oče —”

Kazimira je zbolelo pri tej besedi —

“Tvoj oče, kakor je bil preprost, je z najpozornejšim, najčjuječnejšim in najstrožjim očesom duše pazil na to črto, kvišku stremečo črto hišne slave tako rekoč. Sam je rasel od leta do leta, pridobival na ugledu in sredstvih, dokler mu naposled ni bilo nič več nemo-goče. Povsod z vsem — to je bila njegova slovita vseprisotnost v uradu, pri javni upravi, v politiki, pri narodnem delu. Da ne pozabim žlahtnega srca, ki ga je imel do svojcev. In, verjemi mi, ni mu bilo vseeno, kako se razvijaš ti. Za malih nog, nekako do enajstega, dvanajstega leta si mu bil prešibek, prežen-ski, prenežen. Ni te rad videl v tistih pol deških, pol dekliških oblekah, v kate-re oblačimo fantiče. Ali okrog dvanajstega leta, dobro se spominjam, vi-harna pomlad je bila takrat, nobene obleke nisem mogla znositi, ker je zdaj sijalo solnce, zdaj se je ulila ploha, zdaj milo grel zrak, zdaj treščil vihar med

hiše — torej takrat si se mu nenadno ‘popravit’. Ne vem, kaj je bilo vzrok tej spremembi. Mislim, da je bil naravni razvoj. Tvoj oče mi tega ni hotel priznati. Postal si mlad mož iskrega očesa in blestečih oblik, na oči je rastla v tebi mlada nebrzdna moč preko vseh jezov . . . Očetu je bilo to všeč, mene si na tihem žalil. Ali z leti si se unesel, no in . . . O čem sva pravzaprav govorila?”

Mati se je uslužno nasmehnila skozi okno, kakor se je uslužno nasmehnila skozi okno, kadar se ji je v družbi odličnih gostov pretrgala nit zabave in je bilo treba previdno poiskati ubegli konec . . .

Tudi Kazimir je zrl skozi okno. Priznal si je, da mati zna govoriti, ali obenem si je rekel, da je take besede slišal že tisočkrat. Da tej ženski ne morem priti do živega! si je očital nestrpno, vstal in zakorakal po sobi.

“Očeta ni več, to je res . . .” je rekla mati in se strme ozrla v sina, v njegovo veliko, pretečo postavo, v njegov samodržni, gospodovalni korak. Kako naglo zraste iz sina mož, iz moža oče, če je mož, če je oče umrl, si je priznala strahoma; pa tudi ona ni izdala svojih do-zdevkov, tudi ona je molčala.

“Tedaj hčer hočeš vsekakor omožiti . . .?”

“Vsekakor . . .!”

Materi se je globoko užalil obraz, na občutljivem mestu občutno zadeta, se je skoro zardela naglina v stol in spustila roke po naslonih.

“Ali sem trinog? Najdeta naj se sama, le za priložnost, le za izkušnjavo ji hočem poskrbeti, skrbim neprestano.”

“Ali je mlad?”

“Ni več tako mlad po letih . . .”

Kajpak po srcu, je grenko pristavil Kazimir pri sebi. Ženske še vedno mi-

slijo, da se moškimi ne stara srce.

“Ali je uradnik?”

“Tajnik pri deželni vladi. Njegova mati je rojena . . . Oče bančni ravnatelj, brat pri mornarici. Dolgo ga je gledala po strani, ker ji je bil previsok, preodličen, pre-vsvesveten, kakor je rekla. Zdaj, mislim, zdaj se več ne upira, vsaj brez-pogojno, načelno takorekoč ne več . . .”

Kazimir se je ustavil pred steno. Tako ne pojde naprej, sam pogledam k njej, je sklenil in se okrenil.

“Ali je Mana v izbi?”

Mati je vstala velikostno, neponižano, neodpuštljiv smehljalj na ustih.

“Mislim, da sem ti povedala vse in da mi ne boš ugovarjal . . .”

Manina izba je bila malodane najmanjši prostor v hiši. Komaj tolika, da si se udobno okrenil v njej, se je z enim samim oknom razgledavala po razsežnem vrtu, po travnikih in gozdovih ter morskozelenem pogorju okolice. Solnce ni v njej ugasnilo nikdar. Pohišstvo je bilo vse rumeno. Rumeno je bila pogrnjena postelja, z rumenimi svilnimi trakmi zatakajena, rumene so bile svilene španske stene, ki so zaslanjale umivalnik in zrcalno mizico, svilnat in rumen ves tisti drobiž, ki so ga deključje izbe polne, o katerem pa ni moči povedati, čemu da je. Rumena in svilnat je bil celo trak, Mani okrog vratu povezan in poravno zavozlan.

Mana je “tičala” v omari, v dolnjem predalu; to se pravi, do pol života je bila zakopana v škatlah različnih oblik in velikosti, v papirjih, v zvezkih, v šari, ki ji ni imena, ki ima le pomen, vsaka svoj skrivnostni, sladki pomen in spomin. Prebirala in urejevala je pisma.

Ko je Kazimir vstopil, je presenečeno zaloputnila predal in omaro ter se zasačena vrgla na zofo, v globoki stenski

kot. Skoro zardela je po okroglih licih, po bradici, beli sicer ko mleko. Kako zelo je podobna očetu, če je v zadregi, je pogrelo Kazimira in naglo je prisedel k njej na zofo.

“Ali pisma prebiraš?”

Mana si je pokrila usta z rokami in ga široko in odkrito pogledala iz oči, ki so se hkratu prešerno, zadovoljno in mično smejale. Te oči so mu priznale široko in odkrito ter z veliko vnemo: Da!

“No, tedaj,” se je silil Kazimir, da bi pričeti pogovor odvrnil od resnosti, svečanosti, ki je nista nameravala ne on, ne ona. “Kakšna so pisma, koliko glav šteje literatura?”

“Tri velike, dve mali,” se je nasmejala Mana in hitela pospravljati z zofe, z mizice pozabljene ostanke svojega bogastva. Pisma je delila po njih izvoru in vrednosti, mogoče tudi po priliki, ob kateri so bila pisana, po ognju, ki se je razodeval v njih. Dvoje pisem, z modrim trakom povezanih, je bila skrila v kot zofe.

“Preljuba moja Mana, ali je možitev res že tako blizu?”

Tudi tega stavka ni hotel Kazimir povedati z resnobo. Ali nehote mu je drhtel glas, in čeprav mu je bilo zoprno, se je sam sebi zdel neznosno očetovski ta hip.

“Kaj me briga — ali meniš, da je to moja skrb?”

Mana ga je s samim glasom, s katerim je rekla ta stavek, rešila vseh nadaljnjih in neradovoljnih očetovskih čustev. Položaj se je spremenil, Kazimir sam ni vedel, zakaj in kako, kakor hitro je Mana spustila roke in odprla ustne.

Te ustne so bile nepopisno fino urezane, na sredi so krepko kipele narazen, dvema česnjama podobne, ki so sočne

in napete dotikata komaj na obodu, ter se v kotih poskrile v dve nadvse dražestni jamici. Kakor je Mana premaknila ti jamici, se je premenil ves obraz. Oči, svetle in široko odprte kakor dvoje velikih, razcevelih rož, so le živo in krepko potrjale, kar sta bili pravkar že nazkazali poredni jamici.

Ali je oče, ali je mati? se je vprašal Kazimir in jo gledal motreč in obenem osupel. Sestri je bilo to poletje sedemnajst let. Časi, ko sta bila žogo, slepomišila, vlekla glavo ali rep in si delila barve, niso bili več res. Bila je ljubljenska očetova, v neverjetnem bogastvu rdečeplavih las, z lici, ki so se, od solnca temno zagorela, zdela očem pravcata slaščica, z rokami, golimi do komolcev, tako mehki, da bi jih gladil in božal, poljuboval in čuval, nemočne, kakor so se zdele pač zavoljo svoje lepote, dan in noč in še in še. Sam brat jo je zavidal vsakomur razen očetu. Pozneje seveda so tekali v šolo, drsali ali se vozili po ledu ž njo tudi drugi, zlasti njegovi sošolci, ali skrivna bolečina, ljubosumna ljubezen je ostala v njem kakor ost, ki nikdar ne spi.

Ta pa, ki je sedela zdaj kraj njega in brezprimerno razkošno kihala v roke, v robec, kihala iz oči, skozi prste rok, je bila vse prej nego njegova. Bila je "vsesvetna". Kazimir se je domislil izraza, ki ga je rabila o svojem "najnovjšem" ženinu, in čudil se je, da je primeren tudi njej.

"Tedaj možitev je postranska reč...?"

"Postranska ravno ni, pa ali misliš, da je poglavitna? To je že tretji, veš. Prvi — ne govorim rada o njem. To so njegova pisma. Samo dvoje jih je. Z modrim trakom jih imam povezana, njegova barva je modra. Modro je nebo, modra je nedolžnost, mislim, da je

tudi sreča modra . . . On je umrl, zame umrl namreč. Pisal mi je samo dvoje pisem, vsega skupaj dvanajst vrst, pogledal me je menda samo enkrat, ali videla, videla sva se do dna duše, če jo imam, do konca življenja, prav do škrlatne teme človeških skrivnosti . . . Ljubila sem ga, ker nisem mogla drugače. Ljubila sem ga, preden sem vedela, kaj je ljubezen. Besede se vedno zakasnijo . . . Ko je vse minilo — bil je ubog študent, ki je bil očeta naprosil, da mu podpiše menico — ko je vse minilo, sem šele izvedela, da imam grob, mrliča v grobu. Dotlej nisem imela ničesar, za čimer bi žalovala. Ta pisma so tisti mrlič, neizrečno dober in lep mrlič. Vsi mrličiči so dobri, ali ta . . ."

Za hip se je zdelo, da so se Manine oči resnično zalile s solzami. Kazimir se je ganjen ozrl — ali bil je le smeh. Brez odlašanja je pripovedovala dalje:

Mati je, ne oče, je žalostno ugotovil Kazimir in sam sebi ni mogel verjeti. Ali čemu zdaj to? Kakor je premislil vse še enkrat, si je rekel, da je resnica, kar je govorila, čista in gola resnica, in da je to vse tako neizprosno res, kakor se neizprosno neizogibno rodi človek iz človeka, žena iz žene. Z radovednim očesom se je ozrl po rumeni opravi, po postelji, umivalniku, zrcalni mizici, po zofi, na kateri je sedela odkritosrčna in toli dražestna Mana z rumenim trakom na vratu, in je odšel naglih korakov. Zaklenil se je v izbo in sedel za mizo, za mizo očetovo.

Stanko Majcen.

LEMONTSKI ODMEVI

Lemontski firbec je vohal in vohal in si je precej navohal to rajžo, tako da ga kar nos boli. Ušesa so mu kar skrivljena, ker jih je preveč držal pri vogalih in jih vtikal v razpoke pod vratmi. Oči ga pečejo, ker je tako dolgo kukal skozi ključne luknje. Prsti so mu skoraj otrpeli, ker se je z njimi tako dolgo obešal na podoknjake. Vendar ima precej materijala za Lemontske Odmeve. Če bo pa kaj odveč, bo kar v smetišče vrgel.

•
Avgusta meseca, namreč dne 17. in 18., je priredila Zveza oltarnih društev iz Clevelanda, svoje letno ro-

manje na ameriške Brezje v Lemont. Razen nekaterih, so vse ženske prišle na busih. Vse skupaj jih je bilo približno sedemdeset. Mrs. Catherine Roberts in Mrs. Gliha iz Euclida, Ohio, sta bile ravnateljici tega romanja.

Ženske so prišle okoli štirih popoldne v soboto, 17. avgusta. Po večerji je Father Kazimir vodil zanje pobožnosti z litanijami in blagoslovom z Najsvetejšim v naši kapelici. Zvečer ob devetih, ko se je že zmračilo, so ženske imele procesijo okoli jezerca pri groti. Med procesijo so prižgane sveče držale v rokah in pele Marijine litanije. Ganljiv prizor je bil. Ampak komarji so bili precej žleht in, namesto da bi peli z ženskami, so kar po svoje peli — in pili.

V nedeljo zjutraj, 18. avgusta, so bile ženske pri dveh mašah, namreč ob sedmih in ob desetih. Zjutraj so tudi molile križev pot od zunaj pri naših slovenskih sestrah. Popoldne je prišel sem iz Clevelanda Father Julij Slapšak, duhovni vodja Zveze oltarnih društev, in je vodil sveto uro v naši kapelici. Ko so se ženske malo pokrepčale, so se poslovile od Lemonta v nedeljo zvečer.

•
V septemberski številki je bilo omenjeno, da so dobili lemontski frančiškani nov naraščaj, namreč štiri fante, ki bodo tukaj študirali za duhovniški stan. Preobleka za te štiri fante je bila v ponedeljek, 19. avgusta. Kakor je povsod navada pri preobleki, so ti fantje dobili

nova imena. Thomas Hočev var je zdaj znan kot fr. Marko; William Kosmač kot fr. Luka; William Čemažar kot fr. Blaž; in Bernard Grum kot fr. Lovrencij. Brat Ksaverij Paton, ki je z njimi vstopil v novicijate, je dobil kapuc. Mašo in preobleko je imel naš komisar, Father Benedikt Hoge. Med mašo so peli duhovniki in bratje. Navzočih pri maši in preobleki je bilo približno štirideset izmed sorodnikov in prijateljev iz Joliet, Chicage, Waukegana, in Clevelanda. Marsikateremu je solza tiho tekla dol po licu med preobleko. Videli so, kako so štirje mladeniči zapustili svet in kar je svetnega in prevzeli skromno obleko sinov sv. Frančiška. Zdaj bodo prebili eno leto poskušnje tukaj v Lemontu, da se privadijo novemu življenju in dobijo podlago za prihodnje težko redovniško in duhovniško življenje. Potem bodo začeli študirati modroslovje, kar bo trajalo tri leta. Zadnja štiri leta bodo študirali bogoslovje in nato bodo posvečeni v duhovnike. Molite za te novince naše, da se bodo dobro vzgojili in izobrazili za duhovniški stan in da bodo vztrajali v svojem poklicu. Hvala Bogu, ki je nam te fante poslal.

Navada je pri frančiškanih, da se novincem lasje kratko postrizajo. Pusti se pa venec okoli glave, kakor ga ima sv. Anton, če ste to opazili, kadar ste videli njegov kip ali njegovo sliko. Novinec se navadno boji te-

Naši novinci in njih voditelj Father Rafael (sedeč). Stoječi so (od leve do desne): fr. Blaž Čemažar, brat Ksaverij Paton, fr. Luka Kosmač, fr. Marko Hočev var, fr. Lovrencij Grum.

ga in odlaša, kolikor dolgo more. Naši novi novinci pa so komaj čakali, da bi se jim lasje postrigli, ker so želeli čimprej zgledati kot sv. Anton. Njih vodja, Father Raphael, jih je torej pustil drug v družega s škarjami in so se prav pošteno postrigli. Zdaj se res zdi, da štirje sveti Anton hodijo po našem kloštru. Če ne verjamete, pridite pogledat.

Izvanredno slavnost smo imeli tukaj v Lemontu dne 24. avgusta. Ta dan sta obhajala petdeseto obletnico svoje poroke Mr. in Mrs. Michael Hočev var iz Joliet, Illinois. Zlato poročno mašo s posebnim blagoslovom je imel njih nečak, Father Benedikt Hoge, tukaj v naši kapelici. Po maši je bil ban- ket v naši samostanski dvo-

rani. Zlatoporočenca sta prebila ves dan pri nas.

Michael Hočev var in Josephine Gregorčič sta bila poročena dne 24. avgusta, leta 1896, v cerkvi sv. Križa v Gastonville-u, Pa. Poročil ju je Rev. Zalokar. Michael Hočev var je bil rojen v Žužemberku (v vasi Cegelnica) leta 1873 in je prišel v Ameriko kot dvajsetleten mladenič. Trije bratje njegovi — Joseph, Anton, in Frank — ter dve sestri — Josephine Avsec in Mary Hoge — živijo v Clevelandu, njegov brat Andrej pa živi v Jolietu. Njegova soproga Josephine se je rodila tudi v Žužemberku (v vasi Dvor) leta 1877 in se je napotila v Ameriko kot šestnajstletno dekle. Ima dva brata — Franka in Michaela — v Bridgeportu, O., in brata Avgusta v Ljubljani.

Ta dvojica je zelo vneta in agilna na narodnem in tudi na verskem polju. Michael je ustanovil društvo sv. Barbare, štev. 23, KSKJ, v Bridgeportu, Ohio, in je bil dolgoletni tajnik istega društva. Bil je tudi glavni uradnik KSKJ od leta 1927 do 1931. Sedaj je tajnik društva najsv. Imena v Jolietu. Josephine je bila ustanoviteljica društva sv. Ane, štev. 123, KSKJ, in bila večletna tajnica istega.

Slavnost prvega septembra o priliki zlate maše našega Fathra Johna je bila jako ganljiva in je napravila lep vtis na vse, ki so se je udeležili. Zjutraj je kazalo na dež, ampak se je okoli poldne lepo zjasnilo. Kljub slabemu vremenu zjutraj je bila zelo lepa udeležba med procesijo in pri sv. maši. Procesija se je začela pred samostanom in vodila gor h groti. Med procesijo je bilo petje Marijinih litanij. Belo oblečene deklice s fare sv. Štefana v Chicagi so hodile v procesiji in nudile zelo lep prizor. Pred mašo pri groti je Dolores Puhek, ena izmed teh deklic, imela par besedi zlatomašniku v čast in mu nato podarila zlat križ. Slovenske sestre so pele latinsko mašo in zelo dobro so se odrezale. Slavnosten govor je imel Father Benedikt Hoge.

Popoldne se je vršil letni medeni piknik na gričku, kjer je bila tudi prosta zabava. Vse se je prav lepo obneslo. Edina stvar, ki je kaj nezadovoljnosti napravila, je bilo pomanjkanje medu.

Radi suše ni bilo letos toliko medu kot navadno. Zato niso ljudje dobili toliko, kakor bi si želeli. Upajmo le, da bo več medu prihodnje leto. Radi bi objavili imena onih, ki so zmagali pri srečkanju, ampak je preveč imen. Obljubili smo poslati nekaj medu za pokus onim, ki so plačali za knjižice. To še zdaj pripravljamo in bomo okoli začetka oktobra lahko izposlali.

Letos (6. sept.) je delal slovesne in večne obljube pri nas brat Robert Hočevar, ki je vedno zaposlen v Ave Maria ofisu in ga tamkaj vidite, kadar pridite v ofis kupit kakšne svetince, rožne vence, molitvenike, itd. Zelo priden fant je. Zdaj ko je brat Robert naredil svoje večne obljube, je obljubil Bogu služiti v franciškanškem redu do konca življenja. Obredi za slovesne obljube so precej dolgi, ampak zelo lepi, in se vršijo med slovesno sv. mašo. Celebrant za to slovesno mašo je bil Father Benedikt, dijakon je bil Father Alojzij, subdijakon pa Father Rafael. Stregli so pri sv. maši in pri sv. obredih Father Martin, vodja bratov lajikov, in dva novince, fr. Marko in fr. Luka. Pevski zbor je vodil Father Andrej, naš gvardijan. V prvi vrsti so bili navzoči pri sv. maši starši brata Roberta, Mr. in Mrs. Frank Hočevar, in njegovi dve sestri, Mary in Anne, vsi iz Euclida, O. Prišli so tudi drugi sorodniki in prijatelji, zlasti iz Jolietta. Dan je bil lep in sončen,

torej so brata Roberta od vseh strani fotografirali.

Na obisk za več dni so bili pri nas sledeči: Mr. in Mrs. Frank Hočevar in hčere Mary in Anne iz Euclida, Ohio; Mr. in Mrs. Joe Roberts in sin Eddie, tudi iz Euclida; Eddie Zakrajšek, Stanley Gliha, Frank Snyder, vsi iz Clevelanda; Mrs. Sedlak in sin Richard iz Johnstowna, Pa.; Mr. in Mrs. Louis Nemetz iz Euclida; Louis Trontel iz Pittsburgha, Pa.; Brancel družina iz Clevelanda; Mike Pogon iz San Francisco, Calif.; Mrs. Catherine Radež iz New Yorka, ki se bodo trudili, urediti romanje sem iz New Yorka; Mr. in Mrs. John Kosmach in hčerka Clare Ann in sinova Freddie in Jimmie. Fathra Andreja sta prišle obiskat njegovi dve sestrični, Misses Angela in Antoinette Urankar iz Moon Run, Pa. To je bilo prvič, kar sta videle Fathra Andreja. Nek hudomušnež je dekletoma povedal, da ima Father Andrej kodraste lase, pa sta bile zelo žalostne, ko sta videle, da nima niti enega kodrastega lasu. On porednež se je o pravem času odmaknil, drugače bi bil na majne koščke raztrgan.

—Samostanski firbec

Sv. Avguštin: "Čudež ni proti naravi, temveč le proti nam znani naravi."

KRAMLJANJE NA ZAPEČKU

P. Martin, O.F.M.

PITTSBURGH, PA. — Piše **Uršula Muren**: Cenjeni mi očetje! Najprej Vas lepo pozdravim. Vam dam vedeti, da sem dobila pismo od svoje ljube mame iz starega kraja. Mi pišejo, da bodo septembra meseca stari 90 let. Bi jim rada eno kartico poslala za njihov rojstni dan. So tudi tretjerednica. Če imate eno kartico s podobo Marije Pomagaj, bi jo rada imela, ker so oni tako radi na Brezje romali vsako leto. So nam otrokom pravili, da so šli največkrat peš, pa čez otočje se gre. Pa eno lepo kitico zložite, kakor veste, da je lepo za tak rojsten dan. Povejte mi, kaj košta, pa bom poslala. Prosim, pošljite mi kakor hitro mogoče. Naj se na kartici glasi: "To je od Vaše hčere Uršule in od njene družine." (Bog živi Vašo mamico, ki je že marsikaj videla na tem svetu. Tudi od nas vseh naj prejme najsrčnejši pozdrav. Bog jo blagoslovi!)

COLLEDGEVILLE, MINN. — Piše **Fra. Lewis Furlan, S. A.** (po angleško): Dragi Father Ciril: Najbrž ste dosedaj že pozabili name, kajpada. Bil sem slučajno v Clevelandu, ko ste govorili o škofu Baragi. Žal mi je, da Vas nisem mogel poslušati, ker sem moral hitro na aeroplan za Minnesoto. Na prošnji škofa Bartholome-ja v St. Cloudu, sem začel pisati življenjepis Fathra Franceta Pirca, slavnega slovenskega misionarja. Ko sva se razgovarjala o tej stvari s kanonikom Omanom, mi je on svetoval, da naj obiščem Lemont, da vidim, kaj imate tam o Fathru Pircu, posebno glede njegove zveze s škofom Barago. Ali bi mi povedali, Father, ako imate kaj in ako bi bilo pravočasno zame, če Vas obiščem okoli 1. avgusta? Pričakujem Vaš odgovor. Najlepši pozdrav Fathru Alojziju in bratu Antoninu. Upam Vas kmalu videti.

BARBERTON, OHIO. — Piše **neimenovana**: Že sem Vam dvakrat pisala, da nočemo več Ave Maria lista. Potekel je s prvim junijem. Ako ga boste pošiljali še nadalje, NE bo plačan. Sploh ga nočemo več

Ave Maria lista. (Ali kdo ve, kaj je prišlo tej ženski v glavo? Kdo ji je pokvaril srce? Ako ne mara Marijinega lista, tudi Marije ne mara, in zraven tudi Boga ne.)

EUCLID, OHIO. — Piše **Frank Kovačič**: Častiti očetje frančiškani! Ena izmed tisočih vprašanj pri obnovi naše stare domovine je tudi, kako in kje dobiti mašno orodje. Silne težkoče so bile še popreje, ko so oblasti, če že ne pomagale pri tem delu, pa vsaj nasprotovale niso. O sedanji državni vladi o tem niti govora ni, da bi šla pri tem delu komu na roke.

Pomoč je kričeča. Kako moremo mi ameriški Slovenci temu odpomoč? Včasih smo molitvenike in rožne vence naročali v domovini, sedaj pa oni prosijo nas, da jim pomagamo v tem oziru.

Sv. birma se vrši po Sloveniji. Birmanci so brez daril. Mašno knjižico in molek si želi vsak birmanec. Jaz in moja žena bova botra trem otrokom. Prosijo naju za spominek, za rožni venec, a kje jih dobiti? Zato se tem potom obračam do Vas, da mi daste dober nasvet. Ali jih imate Vi kaj v zalogi? Sporočite nam takoj. Ali imate kaj molitvenikov v zalogi? Sporočite.

Ali je pregorostašno misliti na to, da bi Vi očetje frančiškani izdali molitvenik in bi ga mi kupili ter poslali svojem v domovino? Če bi ga smeli, je še vprašanje. O tem razmišljam jaz že dolgo. Kaj pravite Vi na to? (Če kdo izmed čitateljev ne ve, imamo tukaj slovenski molitvenik, ki se imenuje "Marija Pomagaj". Prav pripraven je bil za Slovence v starem kraju. Ako si ga želite, pišite na Ave Maria, P. O. B. 608, Lemont, Ill.)

NEW YORK, N. Y. — Piše **Antonia Ravnikar**: Častiti gospod župnik! Oprostite, ker sem en malo zamudila z mojo poštnino za Ave Maria. Zatoraj Vam pošiljam danes to svoto za knjigo Ave Maria za prihodnjo pošiljatev, ker rada prebiram ta

listek Ave Maria. Se mi zelo dopade, ker se zmerom kaj pove od nas ženskega spola. Septembra meseca je bilo notri od Eve! Žali Bog! Kje je pa Adam zaostal? Pa nič in nikdar od Adama? Rada bi jaz vedela, kje bi se svetnice dobile, ako bi ne bilo dobre čiste ženske. Nebesa so polna od ženskega spola in devic. Nebesa bi bila prazna dandanes. V tej strašni vojski, kar se je dogodilo z dobrim in čistim ženskim spolom, je nekaj strašnega omeniti Vam, gospod župnik! In to ni bila Eva! Pa je bil Adam, Adam! Je prišel in divjal okrog Slovenije. Dekleta in žene, morda še otroci, so se bali tega Adama. To so bili strašni dnevi za vsako dobro, čisto žensko. Pa upam, da so se nebesa polnila, ker Bog je vedel, da Adam strasti išče po celem svetu, tudi tukaj v naši lepi Ameriki! Koliko se vidi dandanes in piše, kako eno pošteno dekle ali žena gre na delo. In ko se domov vrača in morda lačna, in celo otročke doma jo čakajo. Ko jo Adam napade in jo oropa od vsega in celo od čistega telesa, še pri belem dnevu ni zavarjena. Kdo je ta Adam? Kdo je pisal zadnjo knjigo od Ave Maria? Se mu jaz prav lepo zahvaljujem za njegovo spoštovanje do žensk. Niso vse Eve in ne vsi Adami. Se še najdejo dobri ljudje, ker ne spadajo med Evo in Adamom. Hvala Bogu, pa k Očetu in Materi v nebesih.

Oprostite mi, gospod župnik, za to sporočilo v tem pismu. Samo to bi Vas vprašala, ako g. John pošiljajo med. Jaz bi rada kupila nekaj medu za zimo. Pravijo, da je dober za kašelj in za prehlajenje. Ali bi mi sporočili, koliko ga pošljejo in koliko stane, da Vam denar prej pošljem in za poštino?

Sedaj še enkrat oprostite, g. župnik. Upam, da Vas nisem razžalila s temi vrsticami. Vas pozdravljam in ostajam še nadalje naročevalka Ave Marije.

ŠMARTNO PRI LITIJI, SLOVENIJA.
— Piše Fathru Bernardu **Katarina Dobravec**: Velespoštovani dobrotnik! V par vrsticah mojega slabega pisanja, Vas najlepše pozdravljam. Ne vem, kako naj začnem,

da bi se Vam mogla zadostno zahvaliti za Vaš dar, s katerim ste nam napravili toliko veselja. Paket, ki ste ga nam poslali, smo ga prejeli v soboto, 13. julija. Kako z veseljem smo šli po njega! Še večje veselje, ko smo paket odprli! Prišli so vsi bratovi otroci, med katere sem razdelila vse. Ne smem reči vse, ker sem eno obleko, ta plavo, zase obdržala, ko ni bila še končana. Drugo je pa vse prav, kod bi bilo zanje naredeno. Ljudje, ki so jih spraševali, kje so dobili obleke, so rekli, da jih je neznan dobrotnik z Amerike poslali. Mi se Vam ne moremo zadostno zahvaliti. Zato pa k naši molitvi sedaj naprej vedno predenemo še molitev za naše dobrotnike iz Amerike. Naj Vam ljubi Bog povrne stotero ves Vaš trud.

Kot sem zadnjič prosila list Ave Maria, ga do danes nisem še prejela. Prosim, če bi bilo mogoče, da bi ga mi poslali.

Pri nas je kar po starem. Dela imamo zelo veliko, posebno z vinogradom, ki nam ga je malo toča pobila, da se kar precej pozna. No, pa hvala Bogu, se še precej popravlja. Škoda, da smo tako oddaljeni od Vas. Poslali bi Vam vsaj malo grozdja. Ali, žalibog, prevelika je daljava. Sedaj končam in se Vam še enkrat najlepše zahvalimo. Naj Vam ljubi Bog stotero poplača. Sprejmite Vi, kakor tudi Vaša družina, najpristrčneje pozdrave od Vam do smrti hvaležne Katarine Dobravec, pa tudi od brata in vse njegove družine. Bog Vas živi!

BRADLEY, ILLINOIS. — Piše **Ana Starašnich**: Predragi gospodje! Jaz, Ana Starašnich, Vas pristrčno pozdravim in Vas prosim lepo, molite zame nebeškega Očeta, da bi jaz mogla sebe sama "kerati", ker sem v visokih letih. Mi je že minilo 78 in le še živim v svoji skromni hišici. Še mi je moj ljubi Bog tako dober, da se sama "keram" in grem vsako jutro k sv. maši. Ni daleč, samo osem blokov imam do cerkve. O, kako sem vesela, da mi Bog tako da ljubo zdravje, da sama sebe "keram" na tako visoka leta . . . Zdaj sklenem svoj kratek pogovor in Vam želim vsem ljubo zdravje in srčno ljubezen do Boga.

BOG PLAČAJ DOBROTNIKI!

ZA DAR — Po \$5: Mrs. Gregorič, N. N. — Po \$2.50: J. Densa, Rev. F. Demshar. — Po \$1: Mrs. A. Ribnikar, M. Perushek. — Po 50c: A. Petros.

ZA SEMENIŠČE IN DRUGO — Po \$50: M. Hocevar. — Po \$30: Mrs. Sedlak. — Po \$25: J. Kosmach. — Po \$20: J. Korian, Mr. F. Junc, Mrs. Bavetz. — Po \$15: J. Zorko, Nemeč, L. Trontel, A. Urankar. — Po \$11: N. N. — Po J. Tonicich. — Po \$5: M. Janzel, Mrs. A. Knaus, \$10: N. N., J. Tomasetich. — Po \$6: T. Skrabe, J. Pajk, F. Hren, Rev. G. Trunk, Rev. J. Judnich, M. Pogacnik, Mrs. L. Mergole Pistello, Mrs. C. Hocevar, F. Snyder, A. Braeger, Roberts, Mrs. Gorup, Mrs. J. Lukek, Mrs. M. Deklava, M. Pogon, G. Simec, T. Ivancic, Pakish, A. Urankar. — Po \$3: A. Oswald, M. Perushek. — Po \$2: F. Hren, Mrs. Trinko. — Po \$1: H. Osaben, Mrs. Bratkovich, Mrs. Roitz, M. Yeager, L. Pistello, M. Mihelich, F. Orazem, J. Zelko, Mrs. Bogolin. — Po 50c: Ms. L. Anzicek, Mrs. Cernic, F. Sar doch.

ZA BARAGOV ROMARSKI DOM — Clevelandsko Oltarno Društvo od Romarjev za Baragov Romarski Dom \$120.00. (A. Prosto \$5, A. Luzar \$5, U. Pesec \$3, M. Hocevar \$2.50, T. Zdesar \$2.50, M. Zeljko \$1, A. Srebernak \$7, F. Kuznik \$3, M. Kalister \$2, A. Perko \$2.) Po \$25: F. Lipoglavsek. — Po \$11: F. Hocevar. — Po \$10: N. N., F. Zorc. — Po \$8: M. Strojic Jr. — Po \$5: F. & S. Jalovec, Mr. Mrs. L. Nemeč, Mrs. P. Klun, F. Jalovec, J. Popp, M. Trinko, F. Novak, F. Klancan, I. Gornik, C. Jarc, Mrs. Krall, M. Hocevar. — Po \$4: J. Mihelich. — Po \$3: J. Cimperman, Mrs. Kovacic, M. Kastelec. — Po \$2: P. Cemazar, Mr. Mrs. P. Coff, G. Gradisher, J. Oblak, Mrs. F. Kozel, A. Starc, Mrs. A. Bellec, F. Gabriel, Mrs. F. Zibert, Mrs. F. Brancel Sr., J. Kosmach, J. & M. Turner, Mr. J. F. Stiglitz, M. Koz & S. Zaba, Mrs. A. Motz, M. Klemenc, M. Kostelic, F. Orazem, J. Stepic, M. Strauss. — Po \$1.50: F. Baraga, V. Prah.

ZA BARAGOV DOM — Po \$1: R. Cimperman, M. Nose, M. Skulj, M. Malensek, M. Fajfar, R. Rebek, J. Vidregar, A. Vidra, T. Kodric, Mrs. M. Kambic, P. Mauratic, Miss A. Ferk, Mrs. A. Stevens, A. Setnicar, Mr. Mrs. M. Foys Sr., Mr. Mrs. J. DeNardo, F. S., J. Marley, L. Kmet, Mr. Mrs. M. Hajdinjak, M. Persa, Mr. Mrs. J. Krizisnik, J. Zalar, J. Puhek, M. Gradisher, A. Koz, F. Cerar, Mrs. J. Ozbolt, Mrs. A. Bogolin, Mr. Mrs. M. Rangus, J. Jelencich, Mrs. J. Kosnik, T. Ferk, S. E. Turner, Mr. Mrs. J. Densa, A. Benedict, J. Remec, F. Sedej, S. Zerdin, F. Arnsek, F. Lupina, F. Dolenc, M. Ovnik, Mrs. L. Mladic, F.

Kozina, S. Balazic, M. Foys Sr., M. Lipoglavsek, A. Kosir, R. Sluga, J. C. Foys, Mrs. J. Glusac, J. Japel, J. Tursich, Mrs. F. Zakrajsek, Mrs. J. Tursich, T. Fugan, Mrs. P. Prah, M. Schiffler, A. Rogel, Mr. Mrs. K. Brancel, Mr. Mrs. A. Balazic, J. Zalar, Mrs. K. Persa, M. Smolc, M. Mladik, Mrs. S. Foys, F. J. Koren, J. Lozar, M. Kucic, A. Rebek, Mrs. A. Jakse Jr., Mr. Mrs. A. Bezovshek, Mrs. R. Yelochan, K. Roberts, J. Roberts, A. Brankovic, J. Nadrstowski, Mrs. J. A. Mayer, Mrs. A. Lutac, Mr. Mrs. M. De Lesca, Mrs. A. Kozlevcar, A. Jakosh, Mr. Mrs. Volk, L. Malasic, S. Zupancic, J. Beribak, J. Snyder, A. Levar, A. Plut, M. Bradovic, M. Baranich, M. Perlla, C. Radez, M. Pirc, Mrs. T. Zupancic, F. Fugger, J. Margetisch, Jankhe, M. Kokalj, Mrs. F. Dolenc, Mrs. H. Pyrz, C. Vrasich, M. Strnisa, F. Resman, Mrs. H. Kusar, A. Zidarich, H. Motz, J. Fayfar,

ZA LUCKE — Po \$10: Romarji iz slov. far v Clevelandu in Lorainu. — Po \$5: A. Zupancic, M. Milavec, J. Blatnik. — Po \$3: Mrs. Skander, Mr. J. Hocevar, Mrs. Nemeč. — Po \$2.50: M. Fink, A. Ponikvar. — Po \$2: A. Urankar, A. Staresinic, J. Bradac, J. Cimperman, T. Mozic, K. Gerbec, Mrs. Bozeglav, F. Tomsha. — Po \$1: V. Pogacnik, Mrs. M. Oblak, Mrs. J. Kaplan, A. Subadolnik, F. Koprivnik, J. Lukek, J. Zakrajsek, Mrs. Ambrozic, M. Fink, M. Najniger, M. Skully, K. Roberts, M. Aidisek, M. Strmole, R. Urbancic, M. Zakrajsek, A. Russ, Mrs. Vrh, Mrs. Strazar, M. Zagar, C. Kartovic, J. Ceiblinski, A. Znidarsich, A. Cherno, Mrs. A. Voncina, Mrs. J. Boyanc, A. Pelcic, A. Drolc, F. Kozelj.

V MOLITEV PRIPOROČAMO NAŠE POKOJNE NAROČNIKE:

John Grum, Chicago, Ill.
F. Wacak, Milwaukee, Wis.
F. Dragan, Milwaukee, Wis.
Frances Omers, So. Chicago, Ill.
Alojzija Lenarsic, Cleveland, Ohio
Mrs. Katherine Schweiger, Omaha, Nebr.
Michael Brlan, Cleveland, Ohio
Martin Stare, Glendale, L. I., N. Y.
John Kuzma, Joliet, Ill.
Terezija Kmet, Cleveland, Ohio
Frank Okoren, Cleveland, Ohio
Mary Hocevar, Cleveland, Ohio
John Simonic, Joliet, Ill.
NAJ POČIVAJO V MIRU!

Zahvalujejo se Bogu, Presv. Srcu Jezusovemu, Mariji Pomagaj, Presv. Srcu Marijinemu, sv. Antonu, sv. Tereziji in Frideriku Baragu za pridobljene milosti:

Mary Pogacnik, Frances Tomsha, Frances Orazem, Mrs. Bavetz, Poldica Podgornik.

Na tej načrtni sliki vidite Baragov Dom, ki ga mislijo pozidati frančiškani v Lemontu že prihodnje leto.

Baragov Dom naj bi bil počaščen spominu našega velikega misijonarja, obenem bo romarski dom, ki so si ga naši rojaki že dolgo želeli.

Kakor je v načrtu videti, bo to precej velika stavba. Velika, ker si mnogo romarjev naših želi dom, v katerem bi lahko našli zatočišče, kadar prihitijo na romanje v Lemont.

Doslej nismo mogli vsem postreči, ta stavba bo pa zadostila zahtevam.

V veliko veselje je nam, da lahko oznanimo ta načrt in zidarsko početje, v veliko veselje bo vsem našim prijateljem, ki tako radi prihajajo k nam na počitnice.

Obenem bo to tudi dom duhovnih vaj v bodočnosti, o katerem je tudi bilo že veliko poročano.

Obračamo se na prijatelje in rojake, če nam morejo malenkost darovati v ta namen. Stroški bodo veliki, toda upamo, da jih bomo z božjo pomočjo in z naklonjenostjo naših dobrotnikov, premagali.

S hvaležnostjo.

LEMONTSKI FRANČISKANI.